

Nguyễn Nhật Ánh

**KÍNH VẠN HOA 18
CUỘC SỐ TÀI VẬT
VÀ**

Thông tin về ebook

Kính Vạn Hoa 18: Cuộc So Tài Vất Và

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Thể loại: Tuổi Học Trò

Biên tập: Đinh Tiểu Tiên

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 10-January-2016

Tổng số 114 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Tiểu Mạnh lon ton đi trước, Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh hăng hái bước theo sau, cả bọn vừa rảo bước dọc bờ biển, vừa kháo chuyện âm ỉ.

Tiểu Long nói:

- Giờ này chưa chắc các anh chị nhóm Hải Âu đã có mặt ở trụ sở!

Nghe Tiểu Long thở giọng bi quan, Mạnh quay đầu lại, gân cổ:

- Anh cứ tin em đi! Em nói có là dứt khoát có!

Quý ròm khịt mũi:

- Mà dựa vào đâu mà quả quyết thế?

- Em chả dựa vào đâu cả, - Thấy hai ông anh lộ vẻ nghi ngờ, Mạnh nổi cáu, nhưng rồi nó sực nhớ ra – À, à, em có dựa! Em dựa vào chỗ ... lần nào em đến đây cũng đều gặp anh Thức, anh Việt và các anh chị khác! Không lần nào là không gặp!

Quý ròm nheo mắt:

- Gặp tất cả mọi người, không thiếu một ai?

- À, à, không phải gặp tất cả! – Câu hỏi vắn của ông anh làm Mạnh lúng túng – Khi gặp người này khi gặp người khác,

nhưng nói chung là có gặp!

- Thấy chưa! – Quý ròm cười hì hì - Mà là chúa dóc tổ! Tao mới hỏi lại có một câu, mà đã hoảng vía nói khác rồi!

- Hoảng vía đâu mà hoảng vía!

Thấy Mạnh đỏ mặt chống chế một cách yếu ớt, nhỏ Hạnh mỉm cười “giải vây” cho nó:

- Quý và Long đừng làm khó Mạnh nữa! Dù thế nào hôm nay tụi mình cũng phải đến thăm chỗ ở của nhóm Hải Âu trước khi về lại thành phố! Tụi mình cần phải chia tay một cách lịch sự!

Nghe nhỏ Hạnh nói vậy, Tiểu Long và Quý ròm lập tức chứng tỏ mình là người lịch sự ngay. Hai đứa im lặng rảo bước, chả buồn cạ khía thẳng Mạnh nữa.

Cả bọn đi thêm một hồi, khu rừng thông đã hiện ra trước mắt.

Tiểu Long không nén được ngạc

- Người ta làm gì vậy kia?

Mạnh ra vẻ sành sỏi:

- Chắc là lại tổ chức hội chợ gì đấy!

- Không phải đâu! - Quý ròm lắc đầu - Hội chợ thường tổ chức vào dịp Tết! Mà hôm nay đến Tết còn xa lắm!

- Muốn biết chuyện gì sắp xảy ra chẳng có gì khó! - Nhỏ Hạnh mỉm cười.

Tiểu Long nhìn cô bạn gái:

- Làm sao Hạnh biết được?

Nhỏ Hạnh ung dung:

- Hỏi nhóm Hải Âu!

- Tưởng sao! - Mạnh “xì” một tiếng - Hỏi người khác thì nói làm gì!

Tuy nói vậy nhưng đôi chân Mạnh lại vượt lên trước mọi người tiến về phía tòa nhà ở mé trái khu rừng.

So với trước đây, trụ sở của nhóm Hải Âu đã hoàn toàn thay da đổi thịt. Tường đã được sơn phết lại, bao quanh sân bây giờ là dây hàng rào cọc gỗ sơn trắng xinh xắn, chiếc cổng ọp ẹp, xiêu vẹo đã biến mất, thay vào đó là một cổng rào hoa giấy rực rỡ.

Quý ròm chắc luôi:

- Chẳng còn vẻ gì là tòa “lâu đài ma”

Tiểu Long xuýt xoa:

- Người ở đâu mà ra vào tấp nập thế không biết!

Mạnh phô trương hiểu biết:

- Tòa nhà này không chỉ là trụ sở của nhóm hướng dẫn du lịch Hải Âu mà còn là trụ sở của đội múa lân, của đội bóng đá năng khiếu thành phố, của nhóm sinh hoạt trẻ em đường phố Lửa Hồng, của nhóm...

- A, chào các em!

Một tiếng nói vui vẻ vang lên, cắt đứt lời giới thiệu thao thao

bất tuyện của Mạnh.

Cả bọn giật mình ngó lên và lập tức nhoèn miệng cười khi thấy anh Việt từ trong sân đi ra:

- Chào anh!

Anh Việt vỗ vai Quý ròm:

- Các em đi thăm nhóm Hải Âu hả?

- Dạ, tụi em....

Không đợi Quý ròm nói hết câu, anh Việt đã vồn vã:

- Các em vào đây đi!

Nói xong, anh quay mình đi trước dẫn đường.

Căn phòng của nhóm Hải Âu nằm ngay tiền sảnh, trên trường vẫn dính bức phù điêu chim hải âu bọn Quý ròm đã thấy dạo nọ.

Anh Thức ngồi trước chiếc bàn nhỏ kê ở góc phòng, thấy anh Việt dẫn bọn Quý ròm vào, liền vội vã đứng dậy:

- A, chào các bạn trẻ!

Nhỏ Hạnh nhìn quanh, ngạc nhiên khi thấy chiếc bàn dài dạo nào không còn ở chỗ cũ.

Anh Thức chỉ tay vào bộ xa-lông:

- Các em ngồi chơi đi!

Rồi sợ bọn trẻ ngại ngừng, anh ngồi xuống trước:

- Sao, các em còn ở chơi mấy hôm nữa?

Quý ròm liếm môi:

- Sáng mai tụi em về lại thành phố rồi!

Mạnh lật đật chen lời, giọng quan trọng:

- Vì vậy, hôm nay em dẫn mọi người đến chào từ biệt các anh chị!

- Ngày mai về rồi sao? – Anh Thức nhú mày – Sao các em về vội thế?

Tiểu Long lễ phép:

- Ngày mốt tụi em phải đi học ạ!

Quý ròm ngó quanh:

- Ở đây chỉ có anh và anh Việt thôi ư?

- Ủ! Các anh chị khác đi chuẩn bị cho công việc tối nay!

Đang nói, cặp mắt anh Thức chột sáng lên:

- A, phải rồi! Tối này mời các em ghé đây sinh hoạt lửa trại với tụi anh! - Rồi anh chỉ tay ra cổng – Các em có nhìn thấy những gì ngoài kia không?

Nhỏ Hạnh gật đầu:

- Có! Tụi em thấy chỗ nào cũng giăng cờ kết hoa nhưng chẳng biết để làm gì!

Anh Thức mỉm cười:

- Sinh hoạt lửa trại tối nay đấy! Các em nhớ ghé chơi nhé!

Quý ròm gãi đầu:

- Dạ, để tụi em coi lại...

- Còn coi lại với coi đi gì nữa! - Mạnh láu táu – Sáng mai về, tối nay đi dự lửa trại, tuyệt quá còn gì!

Trong khi Quý ròm trừng mắt nhìn Mạnh thì nhỏ Hạnh gật đầu:

- Dạ, tối nay tụi em ghé!

Bọn Quý ròm ở chơi thêm chừng nửa tiếng đồng hồ rồi cáo từ ra về.

- Tối nhớ đến đấy nhé!

Khi tiễn bọn trẻ ra cổng, anh Thức một lần nữa cẩn thận nhắc lại.

- Dạ.

Bọn Quý ròm đồng thanh “dạ” một tiếng rõ to rồi kéo nhau quay lại đường cũ.

Lúc về, Mạnh không giành đi trước. Nó chen vào giữa các ông anh bà chị, miệng nói tay huơ:

- Sinh hoạt lửa trại là vui phải biết nhé! Nào là hát hò, nào là đố nhau, nào là chơi u, chơi cướp cờ...

- Nhưng trước giờ mà đã dự một đêm lửa trại nào chưa?

Quý ròm thành linh hỏi chen ngang làm Mạnh ú ớ:

- Em há? Em thì ... chưa!

- Ha ha! - Quý ròm gập bụng cười - Thật tao chưa thấy ai liều mạng như mày! Chưa từng dự một buổi lửa trại nào mà miệng mồm bô bô cứ như rành lắm đấy!

- Nhưng em đã nhìn thấy trên ti-vi! - Mạnh đỏ mặt chống chế.

Quý ròm hừ mũi:

- Xem trên ti-vi thì nói làm gì!

- Sao lại không nói làm gì! - Mạnh gân cổ - Thế anh đã xem qua chưa?

- Tao cóc thềm xem trên ti-vi! Tối nay tao sẽ xem tận mắt thích hơn!

Tiểu Long và nhỏ Hạnh mặc cho Quý ròm và Mạnh cãi nhau, chẳng buồn xen lời. Nếu muốn xen lời, tụi nó cũng chẳng đủ sức. Bởi hai anh em Quý ròm lúc nào mà chẳng cãi nhau.

CHƯƠNG 2

Khi Tiểu Long, Quý ròm, Mạnh và nhỏ Hạnh đến nơi thì khu rừng đã sáng rực. Ngoài đồng lúa lớn vừa cháy bập bùng vừa phát ra những tiếng lộp bộp vui tai giữa vòng tròn người, trên những ngọn thông còn giăng mắc vô số những bóng đèn nhấp nháy.

Anh Thức hẹn bọn Quý ròm sáu giờ chiều nhưng do phải thu xếp đồ đạc để sáng mai lên đường, gần một tiếng đồng hồ sau bọn trẻ mới lò dò tới.

Buổi sinh hoạt có lẽ đã bắt đầu từ lâu nên từ xa bọn Quý ròm đã nghe thấy những tiếng hò reo âm ì và vui nhộn vang lên từng chập.

Mạnh nôn nóng níu tay Tiểu Long:

- Nhanh lên! Lại xem bọn họ đang làm gì kìa!

Bị khung cảnh nhiệt náo khơi động tính hiếu kỳ, Tiểu Long để mặc thằng oắt Mạnh kéo đi băng băng.

Quý ròm và nhỏ Hạnh tất nhiên cũng không phản đối. Cả hai im lặng lẽ đẽo theo sau.

Bốn đứa trẻ không vội chào hỏi các anh chị nhóm Hải Âu. Cả bọn đứng phía sau vòng tròn người kiễng chân nhìn vào.

Vừa đảo mắt một vòng, Quý ròm đã nhận thấy bọn trẻ tham gia buổi sinh hoạt hôm nay đa số đều trạc tuổi nó, Tiểu Long

hoặc nhỏ Hạnh. Cũng có những đứa lớn hơn hoặc nhỏ hơn nhưng số này không nhiều.

Lúc này gần đồng lửa trại, có mùi đứa trẻ đang ngồi đầu mặt vào nhau thành năm cặp, tay mỗi đứa giơ ra trước mặt đặt hờ trên vai đứa đối diện.

Từng cặp ngồi cách nhau khoảng nửa thước, những cẳng tay lập thành mười thanh chắn đều tăm tắp.

Lúc bọn Quý ròm ngóc cổ nhìn vào, một thằng nhóc mặc áo ca rô đang thận trọng bước dọc theo “hành lang” giữa hai dãy người.

Mỗi khi cất bước, chân nó giở thật cao để tránh chạm vào những cẳng tay đang giăng ngang tầm đầu gối nó.

Bọn Quý ròm chưa biết lũ trẻ này bày trò gì thì thằng nhóc áo ca rô đã vượt xong đoạn đường “chông gai”.

Một thằng nhóc tóc tai bù xù đứng lẫn trong vòng tròn bao quanh liền bước ra, tay vung vẩy miếng vải đen:

- Bắt đầu há?

Thằng nhóc áo ca rô nhăn nhó:

- Khoan đã! Cho tao đi lại thêm lần nữa!

Thằng nhóc kia nhăn nhó theo:

- Làm gì đi tới đi lui hoài vậy! Mà đã đi thử hai lần rồi kia mà!

- Nhưng tao vẫn chưa thấy yên tâm! - Thằng nhóc áo ca rô năn nỉ - Đi lại thêm lần nữa thì may ra!

- Thôi được! - Thăng tóc tai bù xù nhân nhượng – Nhưng chỉ một lần nữa thôi đấy!

Thằng nhóc áo ca rô không buồn đáp. Nó toét miệng cười và hớn hờ quay lại chỗ dây người đang ngồi, chậm rãi đi lại từ đầu. Nó lại nhắc cao chân, lại lim dim mắt như cố ghi nhớ hay tính toán một điều gì trọng đại.

- Nó làm gì thế hở mày? - Tiểu Long thì thầm vào tai Quý ròm.

- Tao chả hiểu! Trò này tựa tựa như môn chạy vượt rào nhưng không phải! - Quý ròm khẽ đáp, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào những bóng người trước mặt.

Tiểu Long lại quay sang Mạnh:

- Tụi nó đang chơi trò gì thế hở Mạnh?

Cũng như Quý ròm, mặt Mạnh nghệt ra:

- Em không biết! Em chưa thấy trò này lần nào!

Tiểu Long định hỏi nhỏ Hạnh nhưng thấy nhỏ Hạnh đang trầm ngâm dán mắt vào trò chơi lạ lùng kia, nó đành tặc lưỡi quay đầu nhìn ra phía trước.

Lúc này thằng nhóc áo ca rô đã lại vượt xong dây rào.

Thằng nhóc tóc tai bù xù không buồn nói “Bắt đầu há” như khi nãy nữa. Nó bước lại đầu dây “hành lang”, đưa tay ngoắt:

- Tới đây!

Thằng nhóc mặc áo ca rô khoa chân tiến lại và thông thả quay mặt vào “hành lang”, vẻ như chuẩn bị vượt qua dây rào một

lần nữa.

Tiểu Long quẹt mũi, lẩm bẩm:

- Kỳ quái thật! Chẳng lẽ tay này định “vượt rào” một lần nữa?

- Có thể lắm! - Quý ròm nhún vai nói.

- Nhưng để làm gì vậy? - Tiểu Long giương mắt ếch – Tao thấy trò này có gì hay đâu!

- Hay chứ!

Nhỏ Hạnh thình lình vọt miệng khiến Tiểu Long và Quý ròm quay cổ ngó sang.

- Hay chỗ nào? - Tiểu Long hỏi.

Nhỏ Hạnh nhướn mắt:

- Long có nhìn thấy miếng vải đen trên tay anh chàng tóc tai bù xù kia không?

- Thấy!

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Hay ở chỗ đấy! Bây giờ hẳn ta sẽ dùng miếng vải đó bịt mắt anh chàng mặc áo ca rô...

- À, tôi hiểu rồi! - Tiểu Long reo khê, dạo này nó rất hay thông minh đột xuất – Có nghĩa là sau vài lần đi thử để thăm dò, bây giờ tay mặc áo ca rô kia sẽ phải bước qua những dây rào với miếng vải che mắt?

- Đúng vậy! - Nhỏ Hạnh đẩy gọng kính trên sống mũi – Và phải bước sao để đừng chạm vào những căng tay đang giăng

ngang kia! Chạm vào xem như thua!

Nhỏ Hạnh nói như thánh. Nó vừa dứt lời, Tiểu Long ngoảnh ra đã thấy thằng nhóc tóc bù đang hăm hờ bịt mắt thằng áo ca rô.

Có vẻ như sợ đối phương giở trò gian lận, thằng tóc bù mím môi mím lợi siết miếng vải thật chặt làm thằng áo ca rô bật la oai oái:

- Úi cha! Mà y nhẹ tay một tí không được sao! Làm gì như trói gà giết thịt thế!

Thằng tóc bù cười hề hề:

- Mà y đừng có dụ tao! Nếu tao không cột chặt, mà y hé mắt ra dòm thì xem như công cốc!

Thằng áo ca rô bĩu môi:

- Xí! Ai mà thèm dòm!

Thằng áo ca rô chỉ nói vậy thôi, rồi đứng im. Có lẽ nó sợ nó tiếp tục than vãn, đối phương sẽ nghĩ nó cố tình ăn gian. Bịt mắt thật nút đầu đó xong xuôi, thằng tóc bù xoè tay trước mặt thằng áo ca rô, cười hỏi:

- Mà y thấy gì trước mặt không?

- Thấy!

Câu trả lời của đối phương làm thằng tóc bù giật thót:

- Bỏ xù rồi! Mà y thấy thật hả?

- Ừ.

- Mày thấy gì?

- Thấy một màu đen tăm tối!

Nói xong, thằng áo ca rô toét miệng cười. Đám trẻ đứng chung quanh, kể cả bọn Quý ròm, cũng không nhịn được cười.

Những tiếng rúc rích nổi lên bốn phía làm thằng tóc bù tức điên. Để khóa lấp sự bối rối, nó thộp lấy hai vai thằng áo ca rô, nghiêm giọng:

- Khi nào tao hô một hai ba, mày mới được bước đi đấy nhé!

- Được rồi! Hô lệ đi! - Thằng áo ca rô làu bàu – Hát dở mà cứ đòi sấm tuồng lâu!

Thằng tóc bù vẫn chưa chịu hô, lại dặn:

- Tao nhắc lại, mày chỉ được chạm chân vào hàng rào hai lần thôi đấy nhé! Chạm lần thứ ba xem như thua, nhớ chưa?

- Tao còn nhớ điều đó hơn cả mày! Hô đi!

Thằng tóc bù liền ngoác miệng:

- Một! Hai! Ba!

Tiếng “Ba” vừa dứt, nó nhanh nhẹn buông tay ra.

Thằng áo ca rô hơi do dự một thoáng rồi từ từ giơ chân lên.

Lập tức đám trẻ đứng chung quanh hét ầm:

- Coi chừng Thái ơi! Chân mày sắp chạm vào hàng rào rồi đấy!

- Giơ chân cao thêm một chút nữa!

Tiểu Long khều Quý ròm:

- Bước kiểu này tao dư sức!

Thằng Mạnh phụ họa ngay:

- Em cũng vậy! Trò này dễ ợt!

Ngoài kia, thằng nhóc ao ca rô, bây giờ là thằng Thái, sau khi vượt qua “hàng rào” thứ nhất một cách trơn tru đã lóng ngóng chạm chân vào “hàng rào” kế tiếp. Có lẽ nó chỉ chạm phớt qua nên bọn Quý ròm không nhìn thấy, chỉ nghe thằng tóc bù này giờ không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Thái hét toáng:

- Mày vừa chạm vào hàng rào đấy nhé! Chỉ được phép chạm một lần nữa thôi đấy!

Thái không nói gì nhưng nhìn đôi môi mắt của nó, có thể biết nó quyết tâm ghê lắm.

Lần này, thằng Thái tỏ ra thận trọng hơn. Nó giơ chân cao thật cao và dẫn đo rất lâu trước khi đặt xuống.

Cử động chậm chạp của nó khiến Mạnh dâm sốt ruột:

- Đúng là đồ nhát cáy! Nếu là mình...

Nhưng Mạnh lăm bằm chưa hết câu, miệng đã há hốc vì ngạc nhiên.

Trước mặt nó, những đứa đang ngồi giăng tay làm hàng rào này giờ bỗng từng cặp một lạng lẽ nối tiếp nhau đứng dậy và nhón chân rón rén lùi tuốt ra xa.

Trong thoáng mắt, bãi cỏ cạnh đồng lúa trống trơn, chỉ còn mỗi thằng Thái đang cong lưng cong cổ bước.

Tất nhiên Thái không hay biết gì, mắt nó đang bị bịt chặt. Nó vẫn tiếp tục cất chân cao thật cao, thậm trọng từng bước một.

Cái cảnh thằng Thái một mình dọ dẫm “vượt rào” giữa một bãi đất trống nom hoạt kê không thể tả.

Đám trẻ đứng quanh cười rũ. Thằng Mạnh cười chảy nước mắt nước mũi, vừa cười nó vừa dẫm vào lưng Tiểu Long thùm thụp:

- Túc cười quá anh Tiểu Long ơi!

Khổ thân thằng Thái, nghe tràng cười rộ xung quanh, nó cứ ngác của mình có gì sai sót, chân đã giở lên rồi lại rụt rè không dám hạ xuống.

Đã vậy đám bạn bên ngoài còn giả bộ nhao nhao:

- Coi chừng! Nhích về phía trước một tí!

- Cao lên, cao cao lên!

Thằng Thái khù khờ lại phòng phòng nhích chân về phía trước và “cao cao lên” phía trên.

Thấy vậy, nhiều đứa không nhịn được, lại ôm bụng cười sặc sụa.

Thằng Thái có vẻ hoang mang ghê lắm. Nếu không mồi, dấm nó giữ chân lơ lửng trên không đến sáng mai mới chịu đặt xuống chứ chẳng chơi!

Nhưng vì căng chân không phải là cảnh cây, cuối cùng Thái

đàngh phải hạ xuống. Và nó thờ đánh phào khi thấy chân mình không chạm vào “hàng rào”, dù chỉ là chạm phớt qua như khi nầy.

Tụi bạn đứng ngoài đồng loạt vỗ tay:

- Bước hay quá! Gắng lên Thái oi!

Được khen, thằng Thái càng tỏ ra nghiêm nghị tợn. Nó đưa tay quệt mồ hôi trán rồi mím môi giờ chân bước tiếp.

Nhưng có lẽ do quá căng thẳng, phần khác do chân trụ chưa lấy lại được cảm giác sau khi “treo” trên không quá lâu, Thái bất thần té nhủi tới trước và phải loạng choạng một lúc mới gượng

Dưới ánh lửa, mặt Thái bỗng chốc ngẩn ra, dĩ nhiên không phải vì cú mất thăng bằng vừa rồi mà vì nó không hiểu tại sao mình lao đi một quãng như vậy lại chẳng chạm vào một “hàng rào” nào cả.

Tụi bạn dường như cũng đoán ra sự nghi ngờ của Thái, liền tìm cách khỏa lấp:

- Bước tiếp đi chứ!

- Lẹ lên còn chơi trò mới Thái oi!

Nhưng mặc cho tụi bạn thúc giục, Thái vẫn đứng yên.

Rồi trước sự phấp phỏng của mọi người, nó thành linh giờ tay lên kéo phẳng miếng vải đen che mắt.

Vừa thấy Thái có hành động khác lạ, thằng tóc bù đã vội hét giật:

- O, o, mày làm gì thế?

Nhưng đã muộn, thằng tóc bù vừa dứt câu, miếng vải đen đã nằm gọn trong tay Thái. Và chỉ cần chớp mắt một cái, “nạn nhân” đã nhanh chóng nhận ra “chiếc bẫy” mình vừa rơi vào.

- Làm gì hả? – Thái long mắt quay sang, răng nghiến trèo trẹo
– Tao làm thế này này!

Vừa nói Thái vừa chồm người về phía thằng bé tóc bù, hai nắm tay thu lại.

- O, biểu diễn võ thuật là tiết mục thứ tư chứ đâu phải tiết mục này.

Thằng tóc bù vừa nói vừa đi giật lùi, mắt lác liên tìm đường chuồn.

Thái gầm lên:

- Mày đừng hòng “đánh bài tâu mã”! Đứng lại đó cho tao hỏi tội!

Nhưng Thái vừa nói xong, đã không thấy thằng tóc bù đâu nữa. Nó vội vàng lao bổ vào đám đông, vệt tui bạn đuổi theo “thủ phạm”.

Trong nháy mắt, buổi sinh hoạt nhộn nháo như một cái chợ. Tiếng chân chạy thành thịch và tiếng kêu la í ới của hai kẻ đang rượt đuổi nhau bên ngoài hòa lẫn với tiếng hò reo và những tràng cười ngặt nghẽo của đám bạn nhí nhố khiến khung cảnh náo nhiệt âm ỉ không thể tả.

Quý ròm quay sang nhỏ Hạnh, cười nói:

- Trò này hay thật! Nếu tôi là thằng Thái, thế nào tôi cũng bị

mắc lừa hết như nó!

Thằng Mạnh vọt miệng:

- Nếu là em, em sẽ phát hiện ra ngay!
- Đừng dóc! - Quý ròm hừ mũi – Làm sao mà phát hiện được?
- Làm sao hả? - Mạnh ấp úng – Em sẽ... sẽ...
- À, tao biết rồi! - Quý ròm bồng gật gù – Mà sẽ hóa thành “người vô hình” để điều tra chứ gì!

Lời trêu chọc của ông anh làm Mạnh “tắt đài” ngay tắp lự. Mặt đỏ như gấc, nó ngoảnh đầu ngó lơ chỗ khác.

CHƯƠNG 3

Trò chơi tiếp theo là trò cướp cờ. Bọn trẻ chia làm hai phe để thi tài với nhau.

Lá cờ đuôi nheo cắm ở vòng tròn chính giữa. Ở hai bên, trên một vạch ngang cách vòng tròn khoảng sáu, bảy mét, năm “đấu sĩ” của mỗi phe đứng nhấp nha nhấp nhồm, vẻ như sẵn sàng chạy bổ tới trước bất cứ lúc nào. Bọn Quý ròm thấy có cả thằng Thái lẫn thằng tóc bù trong số đó, dĩ nhiên hai đứa ở hai phe khác nhau.

Người cầm trích trò chơi này là anh Việt. Anh đứng gần vòng tròn, tay đưa lên khỏi đầu, đồng dục hô:

- Tất cả chuẩn bị!

Nghe tiếng hô, mười “đấu sĩ” càng nhấp nhồm tợn. Hai mươi cái cẳng chân cứ rục rà rục rịch, lăm le phóng tới trước.

- Số ba!

Tiếng anh Việt thình lình vang lên. Bên mé phải, một chiếc áo xanh lao vọt ra. “Đấu sĩ” mang “bí danh” số ba của phe bên trái là một thằng nhóc mũi hếch. Tiếng hô đột ngột của anh Việt làm nó hơi khựng lại vì bất ngờ, nhưng rồi cũng kịp ba chân bốn cẳng vọt đi.

Thằng nhóc áo xanh tới đích trước. Nhưng đúng vào lúc nó hăm hở thò tay ra định nhổ lá cờ thì thằng nhóc mũi hếch đã

kip phi tới nơi. Nó đành rút tay lại chống lên đầu gối, lom khom nhìn đối thủ.

Thằng nhóc mũi hếch cũng không dám giật lá cò. Nó bắt chước thằng kia lom khom người rình rập, tay cũng chống lên đầu gối, lom lom quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

Hai “đấu sĩ” đứng đối diện nhau, không đứa nào dám ra tay trước. Chúng chỉ vờn nhau vòng quanh lá cò, liên tục chuyển đổi vị trí, mắt gòm gòm nhìn nhau như muốn nói chỉ cần nhà người sơ hở một tích tắc thôi, ta sẽ đoạt lấy lá cò trước mũi nhà người cho mà xem.

Nhưng rốt cuộc chẳng đứa nào chịu cho đứa nào xem cái quái gì cả. Cũng hết như hai chú gà chọi bị chặt cựa, tiêu tan hết dũng khí, thằng áo xanh và thằng mũi hếch cứ đảo vòng vòng cả buổi và cuối cùng khi tụi nó dừng lại thì đứa nào đứa nấy lại đứng ngay chóc vào vị trí cũ, hết như lúc mới bắt đầu. Còn lá cò thì vẫn tro ra đó.

Đám cổ động viên của hai phe thoát đầu còn ngoác miệng hò hét cổ vũ “gà nhà” nhưng rồi thấy “gà” của mình giống như “gà rù”, tụi nó chán quá chẳng buồn gân cổ nữa. Chỉ còn lác đác vài tiếng hô, nội dung thì có vẻ khích lệ nhưng nghe kỹ lại giống như trách móc, chế giễu:

- Ráng lên chứ tụi mày!
- Hai đứa bây ngủ gục rồi hay sao thế!

Thằng Mạnh bĩu môi bình phẩm:

- Tụi này cướp cò chẳng chịu cướp, cứ xoay vòng vòng chống hông vô mặt khán giả, trông chả ra thể thống gì cả!

Anh Việt dường như cũng cảm thấy có điều bất ổn. Hai đấu sĩ số ba này gan bé bằng hạt thóc, cứ để tụi nó rình rập sông thế này không khéo khán giả ngủ khò mất! Nghĩ vậy, anh liền háng giọng hô lớn:

- Số năm!

Từ bên trái bên phải, hai “số năm” của hai phe vọt ra nhanh như chớp.

Nhưng khán giả lại thêm một phen thất vọng. Thay vì nhảy xổ vào lá cờ thì hai “đấu sĩ” mới được bổ sung lật đật chạy vòng ra sau lưng “số ba” của đối phương, giang tay giang chân ngăn không cho đối phương cướp cờ chạy về.

Thằng Mạnh không nén được, lại càu nhàu:

- Đây là trò “cướp cờ” chứ đâu phải trò “chống cướp cờ”!

Quý ròm nhún vai:

- Trò này không dễ chơi đâu! Cướp cờ không lẹ, bị đối phương đập trúng người là xem như tiêu tùng!

- Xì! Gặp em, em đã cướp lá cờ đem về từ đời kiếp nào rồi!

Mạnh lại cao hứng ba hoa. Nó quên phắt mới vừa rồi đây Quý ròm đã kê nguyên một cái tú buýp phê to đùng vô miệng nó. Lần này cũng vậy, ông em vừa huỳnh hoang dứt câu, Quý ròm liền hấp háy mắt:

- Mà y giờ trò tàng hình để cướp cờ chứ gì!

Một lần nữa, Mạnh đứng chết trân. Nhưng hên cho Mạnh, đúng vào lúc nó ú ớ như bị ai nhét giẻ vào mồm thì tiếng anh Việt đã vang lên:

- Số ba và số năm về! Số hai lên!

Quý ròm quên ngay Mạnh, quay đầu nhìn ra. Và nó lập tức mở to mắt khi nhận ra “số hai” bên trái là thằng Thái, còn “số hai” bên phải là thằng nhóc tóc bù, hai kẻ “cựu thù” vừa rượt đuổi nhau chí chóc khi nãy.

Ngay từ đầu, Quý ròm đã nhìn thấy hai đứa này trong đội hình của hai phe, nhưng không ngờ hai đứa đều mang “bí danh” số hai.

Dường như cả hai “đấu sĩ” cũng không ngờ tới sự trùng hợp đó.

Vừa xông lên, chợt thấy Thái chạy tới, thằng tóc bù ngạc nhiên:

- Úa, là mày hả Thái?

Thằng Thái cũng ngạc nhiên không kém. Nó nhếch môi gật gù:

- Hà hà! Thì ra quả đất tròn!

Cổ động viên của hai phe cũng tỏ ra vô cùng hào hứng trước sự tái ngộ của hai “đấu sĩ” nhiều duyên nợ này. Xen lẫn giữa những tràng pháo tay là những tiếng hô phấn khích:

- Thái ơi! Bắt thằng Tô Hâm trả nợ đi!

- Bắt nó “chung” đủ cả vốn lẫn lời!

Cái tên Tô Hâm lọt vào tai khiến Mạnh chớp chớp:

- A, ông anh tóc tai bù xù này là người Hoa!

Tiểu Long cười hì hì:

- Ra nó là con cháu Tô Định!

Nhỏ Hạnh bổ xung:

- Tô Đông Pha nữa!

Nhưng mấy đứa trẻ ngay tức khắc phát hiện ra sai lầm của mình. Một giọng oang oang vọng đến tai tụi nó:

- Mà y chỉ lấy lá cờ thôi, còn tặng thằng Tâm hô cái cán cờ để nó về đuổi gà cho ... vợ!

Nhỏ Hạnh tên tò:

- Thì ra anh chàng này tên là Tâm!

Mạnh chả bền lễn như bà chị. Nó cười khoái trá:

- Hì hì! Anh chàng Tâm này có hàm răng hô mà lúc nãy mình không để ý! Tâm hô nói lái thành Tô Hâm, hay thật!

Tâm hô lúc này đang chĩa... hàm răng hô vào mặt thằng Thái, giọng cảnh giác:

- Bây giờ tao và mày đang chơi trò cướp cờ đấy nhé!

Rõ là Tâm hô sợ đối thủ lăm le “tính sổ” chuyện “bịt mắt qua rào” khi này.

Nhưng mặc cho Tâm hô giờ giọng cầu hoà, Thái vẫn hầm hầm:

- Tao không cần biết! Tao cần phải thanh toán chuyện mày cố tình cho tao vào xiếc!

Tâm hô cổ phân trần:

- Trò chơi khi này bao nhiêu người tham gia chứ đâu phải mình tao!

- Nhưng mày là đầu trò! – Thái nghiêng răng ken két, vừa nói nó vừa khoa chân bước tới – Chính mày đứng ra bịt mắt tao, chính mày làm tao trở thành trò cười cho mọi người!

Bộ tịch hùng hổ của Thái khiến Tâm hô chột dạ. Nó bước giật lùi, miệng kêu lên:

- Nè, nè...

Ngay trong lúc đó, tức là ngay trong lúc Tâm hô và mọi người không ngờ nhất, Thái đột ngột cúi xuống và nhanh như chớp giật phất lá cờ lúc này đã ở ngay dưới chân và co giò chạy về chỗ phe mình, miệng cười ha hả:

- Thế là phe mày thua rồi nhé!

Sau một thoáng sững sờ, phe thắng Thái nhanh chóng ăn mừng thắng lợi bằng những tràng pháo tay và những tiếng hò reo như sấm.

Tâm hô phát hiện ra mình rơi vào bẫy của đối phương thì đã muộn. Nó đứng như trời trồng giữa bãi cỏ một hồi rồi lúi thủi quay về chỗ phe nó, miệng buồn bã “triết lý”:

- Lừa người chó vội lừa lâu

Lừa người hôm trước, hôm sau người lừa!

Nghe Tâm hô ngâm ngợi ca dao và cố tình sửa chữ “cười” thành chữ “lừa” để than thân trách phận, nhỏ Hạnh tức cười quá xá. Nó quay sang Quý ròm:

- Anh chàng này cũng có vẻ thi sĩ Bình...

Nhỏ Hạnh chưa kịp thốt chữ “Minh” đã thấy nắm đấm của Quý rôm đong đưa ngay trước mắt, liền rụt cổ nín thình.

CHƯƠNG 4

Phần thưởng cho phe chiến thắng trong trò chơi cướp cờ là một quả bóng mới toanh. Thắng Thái đại diện phe nó lên nhận giải, sau khi hôn hờ đưa quả bóng vào sát mặt hôn một cái rõ kêu, hai tay giơ cao phần thưởng lên khỏi đầu quay vòng vòng tứ phía giữa tiếng hò reo vang dội của đồng bọn, y như Pelé lên nhận Cúp thế giới..

Đến lúc đó, bọn Quý ròm mới nhìn thấy chiếc bàn nhỏ đặt phần thưởng sau lưng anh Việt. Ngoài quả bóng vừa rồi, bọn trẻ còn nhìn thấy sắp hàng những nón, áo thể thao, những hộp kẹo, tập vở, cặp sách và đặc biệt là một quả cầu màu bạc lấp lánh.

Nhỏ Hạnh chả rõ quả cầu xinh xắn kia làm bằng chất liệu gì, nhưng thoạt nhìn nó đã rất thích, nhất là phía dưới quả cầu có những tua làm bằng kim loại mỏng nom rất đẹp mắt. Ban tổ chức treo quả cầu trên một cái giá đỡ, mỗi lần gió thổi qua, những thanh kim loại chạm vào nhau phát ra những âm thanh leng keng nghe thật vui tai.

Nhỏ Hạnh khều Quý ròm:

- Quý xem kìa! Quả cầu xinh quá!

- Ừ.

Thấy Quý ròm đáp bằng giọng hờ hững, nhỏ Hạnh nhăn mặt:

- Quý không thấy gì sao?

- Nghe thấy gì?

- Những tiếng leng keng phát ra từ quả cầu.

Quý ròm nghiêng tai một lát rồi gật gù:

- Ồ há! Nghe giống hệt tiếng reo của chiếc phong linh.

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Hạnh thích lắm!

Lần này Quý ròm không thờ ơ nữa. Nó gật đầu:

- Ủ, tôi cũng thích!

Lúc này phe thằng Thái và phe Tô Hâm, à quên, phe Tâm hô đang bắt đầu thi tài trong một trò chơi mới.

Không cử dăm ba “đấu sĩ” ra đại diện như khi nãy, lần này toàn bộ gần hai chục đứa phe thằng Thái đều đồng thanh ngoác miệng hô, vừa hô vừa gục gặc đầu đánh nhịp:

- Con cua con cấn con cua cái

Con cua cái cạp con còng con.

Bọn Quý ròm chưa hiểu tụi này định làm gì mà “cấn” với “cạp” loạn cả lên thì phe Tâm hô đọc nối theo ngay:

- Con còng con cồng con còng cái

Con còng cái kẹp con cá con

Phe thằng Thái nhanh nhẩu tiếp:

- Con cá con kéo con cá cái

Con cá cái cầu con cóc con.

Lần này đối phương vừa đọc xong, phe Tâm hô liền nhao nhao phản đối:

- Không được! Con cá làm sao cầu con cóc được!

- Sao không được? – Phe thẳng Thái cãi lại.

- Cá làm gì có tay mà cầu! Con cóc cầu con cá thì có!

- Nhưng con cóc cũng đâu có tay!

- Nhưng nó có chân!

- Chân đâu phải là tay!

Thấy cuộc tranh cãi giữa hai phe càng lúc càng trở nên loạn xạ, anh Việt vội vàng can thiệp:

- “Cầu” hay “cào” gì cũng được! Trò chơi này chủ yếu tìm ra những từ có âm “cờ” chứ không cần chú trọng đến ý nghĩa thực tế!

Phe Tâm hô nghe vậy không cãi nữa, lấy hơi đọc:

- Con cóc con cào con cóc cái...

Lần này đến lượt phe thẳng Thái khiêu nại:

- Không được! Chữ “cào” không được!

- Sao không được? Cũng âm “cờ” kia mà!

- Nhưng chữ đó không do tụi mày nghĩ ra. Chữ “cào” này anh Việt nói trước, tụi mày học lỏm theo!

Phe Tâm hô liền đưa mắt về phía anh Việt, ý nhờ anh phân xử.

Anh Việt gãi đầu cười gượng:

- Thôi phe kia đã nói vậy, các em tìm chữ khác quách!
- Chữ khác thì chữ khác!

Tâm hô nói, và sau khi chụm đầu hội ý, tụi nó hí hửng oang oang:

- Con cóc con cồi con cóc cái

Con cóc cái cưa con cọt con.

Thấy đối phương “dám” sáng tác ra hình ảnh con cóc cưa con cọt, phe thằng Thái ngứa tai không thể tả. Bọn nó tính ngoác mồm trả đũa nhưng sức nhờ lời giải thích vừa rồi của anh Việt, cả bọn đành bấm bụng làm thinh.

Chỉ có tụi Quý ròm là cười rúc rích. Bây giờ tụi nó đã biết đám trẻ trước mặt đang chơi trò gì, vì vậy đứa nào đứa nấy cố dỏng tai tò mò nghe thử hai phe sẽ còn “sáng tạo” ra những mâu câu kỳ cục gì nữa.

Và trò chơi càng kéo dài, bọn Quý ròm càng ngạc nhiên trước vốn từ phong phú của đám trẻ xa lạ này.

Hết cọt tới cáo, hết cú tới công, kiến, kết, cò..., hai phe lôi ra hầu như không thiếu một con vật có âm “cờ” nào. Động từ cũng vậy, nào là cốc, cù, cắt, cà, cán, cãi, cầm, cạo... lại thêm một lô những tiếng lóng lạ tai như cuôm, kênh, cum... nghe một hồi Tiểu Long và thằng Mạnh đã muốn quay mòng mòng.

Nhưng dù sao những từ âm “cờ” không phải là nhiều vô thiên lủng. Đối qua đáp lại một hồi, vốn từ cạn dần, hai phe bắt đầu ngắc ngứ, mỗi lần hội ý kéo dài cả nửa phút, có khi một phút.

Đến khi phe Tâm hô đọc xong câu:

- Con kén con cáu con kén cái

Con kén cái cọ con cút con.

Thì phe thẳng Thái xem chừng bí rị. Cả bọn châu đầu vào bàn bạc trao đổi lâu thật lâu vẫn chẳng nghĩ ra được con vật nào.

Tụi nó chỉ hô được mỗi một câu “Con cút con kỳ con cút cái” rồi tắc tị luôn. Mà ngay cả câu đó cũng bị phản ứng toi tả:

Phe Tâm hô la om sòm:

- “Kỳ” là cái cóc khô gì! Làm gì có chữ “kỳ”?

- Sao lại không có! – Phe thẳng Thái gân cổ phản kích - Bộ phe mà tự nhận là chúa ở dơ hả?

- Nè, nè! – Phe Tâm hô nhảy chồm chồm – Không phải chơi thua rồi tìm cách bôi nhọ danh dự đối phương à nghen!

- Tụi tao chẳng thèm bôi nhọ! Thế tụi mày có bao giờ tắm rửa không?

- Sao lại không! – Phe Tâm hô đỏ mặt tía tai.

- Thế khi tắm tụi mày có kỳ cho sạch đất không?

- Sao lại không?

Sợ bị chê là ở dơ, phe Tâm hô nhanh nhẩu đáp. Nhưng đáp

xong, như sực nhớ ra, giọng tụi nó bỗng xụi lơ như quả bóng vừa bị gai đâm mười tám lỗ.

- Thôi được rồi! Như vậy là xem như có chữ “kỳ”!
- Xem như sao được mà xem như! Có đứt đuôi đi chứ lị!
- Có đứt đuôi cũng được! Nhưng còn câu thứ hai thì sao? Tụi mày nghĩ không ra phải không?
- Sao lại nghĩ không ra!
- Thế đọc đi!
- Chờ một chút đã!
- Chờ từ nãy đến giờ rồi!
- Thì chờ thêm chút nữa! Khi nãy tụi mày nghĩ ngợi lâu lắc, bên tao có giục đâu!

Nghe đối phương nói vậy, phe Tâm hô không giục nữa. Nhưng dù không bị hối thúc, phe thằng Thái cũng chẳng đỡ bối rối hơn chút nào.

Tụi nó nhăn mày nhú trán cả buổi rồi ngập ngừng đọc:

- Con cút con kỳ con cút cái

Con cút cái kỳ con ki con.

- Hết “kỳ” lại tới “kỵ”! – Phe Tâm hô lại la toáng – “Kỵ” là cái quái quỷ gì?
- Sao tụi mày ngốc thế! – Phe thằng Thái giờ giọng cà khịa – “Kỵ” là “kỵ” chứ là gì! Giống như chuột kỵ mèo hoặc phe mày kỵ phe tao vậy!

- Ky cái mốc xì! Nhưng thôi, chữ “ky” cũng có thể xem là hợp lệ! Nhưng còn con ki? Con ki là con cóc khô gì thế?

Phe thằng Thái cười hô hô:

- Lại ngốc nữa! Con ki không phải là con cóc khô, mà là con chó!

- Tụi mày đừng có ăn gian! Con chó là con chó, ai gọi là con ki!

- Tụi mày chẳng biết cóc gì mà cũng nói! Con chó tao nuôi tên là con Ki đấy!

- Mặc xác con Ki nhà mày! Đâu phải con chó nào cũng mang tên Ki!

- Nhưng con chó của tao lại mang tên Ki thì tao biết làm thế nào!

Phe thằng Thái tiếp tục cãi bướng, Tâm hô lại quay nhìn anh Việt cầu cứu:

Anh Việt mỉm cười nhìn Thái:

- Các em không được cãi bừa! Ki là tên riêng, không được dùng trong trường hợp này!

- Không được thì thôi!

Thái khụt khịt mũi và rầu rĩ quay sang đồng bọn

- Thế nào hở tụi mày? Đã nghĩ ra được con vật nào chưa?

Thái hỏi khẽ nhưng bọn Quý ròm nghe rõ mồn một. Lúc mới đến, bọn Quý ròm đứng ở đằng sau kiếng chân quan sát.

Nhưng bị các trò chơi của đám trẻ cuốn hút, bọn chúng nhích lần ra phía trước lúc nào chẳng hay. Hiện giờ Tiểu Long, Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh đang đứng lẫn trong phe thắng Thái và những lời bàn tán của tụi này đều lọt hết vào tai chúng.

Vẻ thất vọng trên mặt tụi thắng Thái khiến Tiểu Long động lòng. Nó quay sang nhỏ Hạnh:

- Sao đây Hạnh?

- Sao chuyện gì?

Tiểu Long mỉm cười:

- Hạnh ra tay bồ tát đi!

Tất nhiên nhỏ Hạnh thừa hiểu bạn mình muốn gì. Nó khẽ lắc đầu:

- Không được! Làm như vậy là phạm luật. Phe bên kia biết được thì chết!

- Tụi kia không biết đâu! - Tiểu Long nằn nì - Hạnh nhắc khẽ thôi!

Thấy nhỏ Hạnh lộ vẻ phân vân, Tiểu Long dẫn tới:

- Nãy giờ mình đứng ngay đây, xem như mình thuộc phe bên này rồi! Phải đóng góp ý kiến c

Lý do Tiểu Long đưa ra tuy gượng ép nhưng không phải không có tác dụng. Trong thâm tâm, nhỏ Hạnh cũng không muốn phe thắng Thái thua cuộc. Vì vậy, không đợi Tiểu Long van nài thêm, nó quay về phía những gương mặt đang nhăn nhó khổ sở kia, khẽ nhắc:

- Con cừu! Con cừu...

Tụi thằng Thái giật mình ngoảnh lại và sững sốt khi phát hiện người vừa lên tiếng là một con nhỏ lạ hoắc lạ huơ. Nhưng tụi nó chưa kịp hỏi thì phe Tâm hô đã giục:

- Không nghĩ ra thì chịu thua quách để còn chơi trò khác! Tụi mày định “câu giò” đến Tết Công-gô chắc?

- Có đây! Có ngay đây! – Thái nghinh mặt - Tụi mày đừng có tưởng bỏ!

Nói xong Thái hất đầu một cái. Cả bọn lập tức đồng thanh:

- Con cút con kỳ con cút cái

Con cút cái kỳ con cừu con.

Phe Tâm hô có vẻ ngạc nhiên trước sự “thoát nạn” vào giò chót của đối phương. Tới lượt tụi nó lúng túng. Cả chục đứa xúm xít, vò đầu bứt tai loạn xạ.

Phe thằng Thái được dịp chọc tức lại:

- Tụi mày không nghĩ ra thì chịu thua quách để còn chơi trò khác chứ!

- Còn lâu! Nghe đây nè!

Tâm hô đáp và nó vênh mặt lĩnh xướng, đồng bọn hô theo rập ràng:

- Con cừu con cắp con cừu cái

Con cừu cái cứu con cắp con.

- Cắp là con gì? – Phe thằng Thái nhao nhao – Làm gì có con

cắt?

- Sao lại không có! Cắt là con chim cắt, cũng như công là con chim công, cú là con chim cú vậy!

Anh Việt gật đầu:

- Phải rồi! Có chim cắt!

Sự xác nhận của anh Việt khiến phe thằng Thái ỉu xiu. Nếu phe Tâm hô chưa thua, có nghĩa tội nó phải tìm cho bằng được tên một con vật mới. Lúc nãy tội nó nghĩ muốn nát óc còn moi chẳng ra, may lại thêm con cừu, con cắt xuất hiện, số con vật có âm “cờ” e rằng chẳng còn sót lại mống nào.

Trong khi Thái đang bứt muốn trụi hết tóc thì thằng nhóc mũi hếch đứng bên cạnh huých tay vào hông nó.

- Gì thế? Mà nghĩ ra rồi hả? – Thái ngẩng lên, giọng vui mừng.

Thằng nhóc mũi hếch láu lỉnh chỉ tay về phía nhỏ Hạnh:

- Tao nghĩ không ra nhưng con nhỏ kia chắc chắn nghĩ ra!

Ngay lúc đó, nhỏ Hạnh cũng bắt gặp Thái và thằng nhóc mũi hếch đang đưa mắt nhìn mình. Nó liền nhoẻn miệng cười:

- Con cáy.

- Con gì? – Hai đứa kia tưởng mình nghe lộn.

- Con cáy.

Thái vẫn bán tín bán nghi:

- Có con cáy thật không?

- Thật! Bạn cứ yên tâm đi

Đến tình thế này không tin cũng không được, phe thằng Thái liền hồi hộp ngoác miệng:

- Con cắt con kiệu con cắt cái

Con cắt cái kê con cây con.

Quả như sự lo lắng của Thái, phe nó vừa đọc xong, phe Tâm hô liền cực lực phản đối:

- Không được ăn gian! Tụi mày bịa ra chứ làm gì có con cây!

- Có!

- Không có

- Dứt khoát có!

- Dứt khoát không có!

Thái chột dạ quay sang nhờ Hạnh, hỏi lại cái câu nó vừa hỏi:

- Có con cây thật không?

- Thật.

- Sao tụi kia bảo không có?

- Tại các bạn đó không biết! Cây là một loại cua sống ở nước lợ, nhỏ hơn cua đồng, chân có lông. Người ta hay bắt cây làm mắm, gọi là mắm cây, còn trứng cây thường được đóng thành bánh tròn phơi khô dùng để nấu canh! – Rồi nhờ Hạnh đưa tay đẩy gọng kính trên sống mũi, mỉm cười nói thêm - Nếu không có con cây thì làm sao có thành ngữ “nhát như cây”?

Thái vênh tai nghe, mừng khắp khởi. Nhỏ Hạnh vừa nói xong, nó quay phắt lại phía bọn Tâm hô, uốn ngực hùng hồn:

- Con cáy mà tụi mày cũng không biết thì sống trên đời làm cái quái gì! Nghe đây nè! Cáy là một loại cua sống ở nước lợ, nhỏ hơn cua đồng, chân có lông. Người ta bắt cáy làm mắm...

Thái tuôn một tràng, lặp lại không sót một chữ của nhỏ Hạnh.

Tụi Tâm hô mắt mở thao láo, không hiểu bữa nay thằng Thái này mắc chứng gì mà ăn nói hệt “giáo sư đại học” vậy không biết. Ngay cả các anh chị trong nhóm hải Âu cũng không khỏi sững sờ, tưởng cái đứa đang thao thao bất tuyệt đằng kia là đứa nào chứ không phải là thằng Thái mọi bữa.

Nhưng rồi mọi người nhanh chóng nhận ra nó chính là thằng Thái chứ không ai khác. Bởi trong khi đang ăn nói lưu loát khiến ai nấy phục lãn, thằng Thái bỗng quên phút vừa rồi nhỏ Hạnh dùng chữ gì để trỏ ba từ “nhát như cáy”. Nó nhớ mang máng mấy từ “tục ngữ”, “thành ngữ”, “chủ ngữ”, “vị ngữ” gì gì đó nhưng không nhớ chính xác nhỏ Hạnh đã dùng từ nào.

Vì vậy, đang “diễn thuyết” tron tru, Thái bỗng khựng ngang và quay sang dòm nhỏ Hạnh:

- Cái gì “ngữ”?

- Thành ngữ!

Thái quay lại phía đối phương:

- À, à, nếu không có con cáy thì làm sao có ...

Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cứ tới chỗ này Thái lại quên bég. Thế là nó lại phải quay đầu sang nhỏ Hạnh:

- Cái gì “ngũ” quên mất rồi!

Khổ cho thằng Thái, nó quay đầu một lần thì không sao, nhưng đến khi nó quay sang nhỏ Hạnh hỏi lần thứ hai thì phe Tâm hô liền phát giác ra kẻ “nhắc tuồng” phía sau. Điều đặc biệt nghiêm trọng là kẻ “nhắc tuồng” đó không phải thành viên phe thằng Thái mà là một con nhỏ hoàn toàn xa lạ.

Thế là phe Tâm hô liền ngoác miệng la toáng:

- Ăn gian! Phe mày ăn gian!

Thái sừng cò:

- Đừng ỷ thua rồi đặt điều nói bậy! Tụi tao ăn gian hồi nào?

- Lêu lêu! Nhờ người ngoài mách nước mà không biết mắc cỡ!

- Người ngoài nào? Làm gì có người ngoài ở đây!

Thấy phe đối phương cố cãi chày cãi cối, Tâm hô bước xoẹt lại nắm tay nhỏ Hạnh giờ lên, giọng đắc thắng, như vừa bắt được trộm:

- A ha! Ai đây? Từ trước đến giờ tao đâu nhìn thấy con nhỏ này!

Bị Tâm hô “bắt quả tang”, phe thằng Thái cứng họng.

Trong khi bọn chúng loay hoay chưa biết chống chế như thế nào, anh Việt bỗng kinh ngạc kêu lên:

- Ủa, Hạnh hả? Em đến từ lúc nào thế?

Anh Thức và một số anh chị quen mặt trong nhóm Hải Âu ngồi ở chiếc bàn kế chiếc bàn đặt phần thưởng cũng nhóm

dậy:

- A, Hạnh! Kia Tiểu Long, Quý và cả Mạnh nữa! Hay quá!
Các em bước vào tham gia sinh hoạt với các bạn đi!

CHƯƠNG 5

Sự xuất hiện của bọn Quý ròm lập tức khiến cuộc chơi của đám trẻ thay đổi hẳn. Phe Tâm hô và phe thằng Thái bây giờ nhập làm một, còn phe kia là Quý ròm, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh.

Việc những đứa trẻ lạ mặt này bí mật giúp cho phe thằng Thái thắng cuộc và ẵm mất hộp kẹo to tướng từ tay anh Việt trong cuộc thi vừa rồi vẫn còn làm Tâm hô tức anh ách. Vì vậy vừa chia phe, nó đã nhìn chòng chọc vào bọn Quý ròm, sốt ruột hỏi ngay:

- Tụi mày muốn chơi trò gì?

Biết thừa Tâm hô nôn nóng “phục thù” nhưng nhỏ Hạnh vẫn để dãi:

- Tùy các bạn!

Tâm hô ngoảnh đầu trao đổi với những đứa khác một hồi rồi quay lại:

- Thi làm ảo thuật nhé?

Đề nghị của Tâm hô khiến bọn Tiểu Long tức cười quá xá. Quý ròm được mệnh danh là David Coppefield của trường Tự Do, bọn Tâm hô đòi thi tài ảo thuật với nó có khác nào đòi thi đấm bốc với Mike Tyson!

Nhỏ Hạnh cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn thản

nhiên:

- Cũng được! Thế các bạn muốn thi như thế nào?

Tâm hô nhanh nhẩu:

- Mỗi phe biểu diễn ba tiết mục, phe kia phải chỉ ra cho được mảnh lối của đối phương. Phe nào chỉ ra được nhiều hơn thì phe đó thắng.

Nhỏ Hạnh nhú mày:

- Nhưng phải quy định thời gian chứ?

- Tất nhiên rồi! – Tâm hô đáp với vẻ tự tin - Trọng tài sẽ đếm từ một tới mười, sau tiếng thứ mười, phe nào không khám phá được mảnh lối của đối phương thì coi như thua!

Thái độ ung dung của Tâm hô làm nhỏ Hạnh hơi lo. Nó quay sang Quý ròm:

- Sao đây Quý?

Quý ròm cắn môi, nó cũng đang lo. Nó là vua ảo thuật, nhưng ảo thuật theo “trường phái” David Coppefield, nghĩa là cần tới những dụng cụ trợ giúp cồng kềnh và phải có thời gian chuẩn bị. David Coppefield mỗi lần đi lưu diễn xa phải dành riêng một chiếc máy bay để chở theo mấy chục tấn thiết bị. Không có chiếc máy bay vận tải đó bay theo, David Coppefield cũng giống như thằng Tiểu Long khù khờ nhà mình thôi! Quý ròm thở dài nghĩ, và có cảm tưởng mình đang rơi vào hoàn cảnh oái oăm của David Coppefield khi thành linh thất lạc dụng cụ. Bắt nó biểu diễn ảo thuật mà không cho nó rớ tới mớ chai lọ linh kính và các thiết bị tự chế quả là chẳng khác nào bắt mèo ăn gừng.

Tất nhiên ngoài những màn ảo thuật với dụng cụ ra, Quý ròm cũng còn một số tài lẻ. Nhưng nó không thực tin vào những ngón nghề đó lắm. Nó e rằng sẽ không lòn được tụi nhãi lăm trò này.

Nhưng tình hình trước mắt không cho phép Quý ròm thoái thác. Nó nhìn vào đôi mắt đang mở to chờ đợi của nhỏ Hạnh, nói với giọng trấn an:

- Không sao! Tôi sẽ cố!

Thằng Mạnh không đọc thấy vẻ găng gượng trong câu trả lời của Quý ròm. Nó vỗ tay đôm đốp:

- Cho tụi nó lẽ mắt đi anh Quý!

- Ai lé mắt rồi sẽ biết! – Tâm hô nhếch mép, rồi nó hắng giọng hỏi – Bây giờ bên nào trở tài trước?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Các bạn biểu diễn trước đi!

- Được!

Tâm hô gật đầu. Nó phẩy tay một cái, lập tức từ sau lưng nó, một thằng nhóc khoa chân bước lên. Bọn Quý ròm nhận ngay ra đó là thằng nhóc áo xanh “số ba” trong trò chơi cướp cờ khi nãy.

Vừa tới trước mặt bọn Quý ròm, thằng nhóc áo xanh liền xoè tay ra. Tám con mắt phe Quý ròm đồng loạt trở lên nhìn chăm chăm vào bộ bài cát-tê trong tay nó.

- Bạn biểu diễn với bộ bài này hả? - Tiêu Long liếm môi hỏi.

- Tất nhiên rồi! - Thằng nhóc áo xanh cười đáp – Bây giờ tụi mày xem kỹ nhé!

Nói xong, thằng nhóc áo xanh nhanh nhẹn tách bộ bài ra làm hai, tay trái giữ một nửa tay phải giữ một nửa.

Nó giơ cao tay phải lên cho bọn Quý ròm xem lá bài dưới cùng, rồi hỏi:

- Thấy lá bài gì đây không?

- Thấy! - Thằng Mạnh láu tấu – Lá sáu cơ!

Thằng nhóc áo xanh nghiêm mặt:

- Hô “thấy” là được rồi, không cần phải nói tên lá bài ra!

Rồi nó chìa xấp bài đang nằm sắp trên tay trái ra, phán:

- Tụi mày lật lá bài trên cùng lên đi!

Quý ròm liền làm theo.

- Xem đi! - Thằng nhóc áo xanh ra lệnh.

Quý ròm lật lá bài. Đó là lá đầm chuồn.

Thằng nhóc áo xanh hất đầu:

- Thấy rõ chưa?

- Rõ rồi! - Quý ròm liếm môi.

Lần này Mạnh không dám bép xép, để mặc ông anh đối đáp.

- Rõ rồi thì đặt úp trở lại chỗ cũ!

Thằng nhóc áo xanh nói. Quý ròm làm theo như máy, bụng

vẫn chưa rõ thằng này định “ảo thuật” như thế nào.

Và không chỉ Quý ròm, cả Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh cũng đang nín thở căng mắt quan sát nhất cử nhất động của đối phương.

Thằng nhóc áo xanh trịnh trọng dặt xấp bài bên tray phải dựng đứng trên xấp bài bên tay trái theo một góc 90°, rồi đưa cặp mắt láu lỉnh nhìn bọn Quý ròm, nó “e hèm” một tiếng rõ to rồi cười cười bảo:

- Nhìn kỹ vào nhé! Tao sắp bắt đầu đây!

Nói xong, nó chúm miệng thổi phù vào bộ bài một cái, đồng thời tay phải đưa xoẹt ra phía trước làm cho hai xấp bài cạ vào nhau, kiểu như người tiền sử đánh hai hòn đá vào nhau để lấy lửa vậy.

Hành động của thằng nhóc áo xanh diễn ra không tới một giây, nhanh đến mức khi nó làm “ảo thuật” xong rồi, thằng Mạnh còn nhăn nhó giục:

- Làm gì thì làm lẹ đi chứ!

Thằng nhóc áo xanh cười hì hì:

- Xong rồi!

- Xong rồi? - Mạnh ngó người ra.

- Ủ, xong từ khi nãy lặn!

Mạnh vẫn chưa tin:

- Thế trò này hay ở chỗ nào đâu?

Thằng nhóc áo xanh chìa tay trái ra, nheo mắt nói:

- Mày lật lá bài trên cùng lên đi!

Mạnh chưa kịp đưa tay ra thì Quý ròm đã nhanh nhẹn lật lá bài lên. Và cả bọn bất giác sững sờ khi thấy đó là con ách bích.

- Ôi sao thế này! - Mạnh ngơ ngác – Khi nãy là lá đầm chuồn kia mà!

Quý ròm nhìn đối phương, lạnh lùng:

- Mày đưa tay phải ra coi!

Thằng nhóc áo xanh ung dung gio xấp bài bên tay phải lên. Vừa liếc mắt một cái, Quý ròm biết ngay mình đã đoán sai: Lá bài dưới cùng trên tay đối phương vẫn là con sáu cơ khi nãy.

Đúng lúc đó, anh Việt bắt đầu đếm:

- Một... hai... ba... bốn...

Tiểu Long lo lắng giật tay Quý ròm:

- Mày phát hiện được gì chưa?

Quý ròm lắc đầu và đánh mắt sang nhỏ Hạnh. Cũng như nó, nhỏ Hạnh đang đưa tay vỗ muống móp trán, mặt mày méo xẹo.

Ngược lại với vẻ thiếu não của bọn Quý ròm, phe Tâm hô đưa nào đưa nấy nom hơn hớn.

Khi anh Việt vừa đếm dứt tiếng “mười”, Tâm hô hí hửng tuyên bố:

- Tụi mày thua rồi!

Quý ròm tiu nghiũ gặt đầu:

- Ủ, tụi tao thua.

Thấy đối phương nhanh chóng nhận thua, Tâm hô khoái lắm.
Nó hất đầu:

- Giờ tới phiên tụi mày!

Thằng nhóc áo xanh chìa tay ra, thân thiện:

- Cho tụi mày mượn bộ bài nè!

- Khỏi! - Quý ròm từ chối, nó không quen biểu diễn với những quân bài – Cho tao xin một mảnh giấy!

Ngay lập tức, một mảnh giấy được đưa tới. Quý ròm cầm mảnh giấy, quắc mắt bảo Tâm hô và thằng nhóc áo xanh:

- Tụi mày đứng xa ra!

Nhưng dù hai thằng nhóc tuân lệnh lùi tuốt ra sau, Quý ròm vẫn chưa yên tâm. Nó đứng quay lưng lại với phe đối phương, bí mật xé mảnh giấy nhỏ trên tay thành ba phần đều nhau.

Quý ròm chỉ xé rách một đoạn, không để cho ba phần đứt rời ra. Xong, nó gập phần giữa xuống, dùng ngón tay cái giữ trong lòng bàn tay.

- Xong chưa? - Một đứa bên phe Tâm hô nóng nảy vọt miệng – Làm gì lâu quá vậy?

- Đừng sốt ruột! Có ngay đây!

Quý ròm vừa đáp vừa xoay người lại. Và nó chậm rãi gio tay

trái lên, lưng bàn tay hướng ra ngoài:

- Tụi mày thấy gì đây không:

Từ lưng bàn tay Quý ròm nho lên hai mẫu giấy, hệt như hai cái tai thỏ. Tâm hô ngắm nghía hai mẫu giấy một lát rồi gật gù:

- Thấy rồi! Mày biểu diễn xem nào!

Không đợi đối phương giục đến lần thứ hai, Quý ròm đưa bàn tay phải lên và giữ cách hai mẫu giấy khoảng nửa thước, miệng nói:

- Tao sẽ biểu diễn màn “điều khiển từ xa”!

Nói xong, Quý ròm từ từ đưa bàn tay phải ra xa, đồng thời ngón cái tay trái khẽ kéo mẫu giấy đang giữ trong lòng tay khiến hai mẫu giấy phải uốn cong theo.

Tiểu Long, nhỏ Hạnh và Mạnh đứng xúm xít sau lưng Quý ròm, nhìn rõ mồn một sự “điều khiển từ xa” của nó nên không lấy gì làm lạ.

Nhưng tụi nhóc phe Tâm hô nhiều đứa há hốc mồm vì kinh ngạc. Tụi nó không thể hiểu tại sao Quý ròm có thể dùng tay phải hút hai mẫu giấy bên tay trái uốn theo.

Quý ròm như nở từng khúc ruột khi nhìn thấy những bộ mặt đang nghệt ra vì thán phục. Nó hào hứng:

- Xem đây!

Vừa nói Quý ròm vừa đưa bàn tay phải về vị trí cũ, tất nhiên ngón cái tay trái cũng nói lỏng mẫu giấy bí mật kia. Hai cái “tai thỏ” lập tức dựng thẳng lên.

Tụi nhóc phe Tâm hô không biết át giáp gì. Chúng trợn tròn mắt nhìn Quý ròm dùng bàn tay “cách không” đẩy hai mâu giấy trở lại tư thế ban đầu.

Thằng nhóc mũi hếch quên bằng Quý ròm là đối thủ. Nó hét ầm:

- Hay quá! Tuyệt cú mèo!

Anh Việt mỉm cười nhìn Quý ròm và lập tức làm nhiệm vụ:

- Một... hai... ba...

Khi thấy anh Việt đếm đến “bảy” mà tụi Tâm hô vẫn đang vò đầu bứt tai, thằng Mạnh cười toe:

- Tụi nó thua rồi.

Nhưng đúng vào lúc bọn Quý ròm đưa nào đưa nấy đang hân hoan chờ anh Việt đếm dứt thì một thằng nhóc từ phía sau đột ngột vạch đồng bọn tiến lên. Vừa bước ra nó vừa hô:

- Tưởng gì! Trò này tao biết tỏng!

Anh Việt chưa kịp đếm đến “mười” đã vội dừng lại, nhìn thằng nhóc:

- Em có thể khám phá được bí mật của trò này hả?

- Dĩ nhiên rồi! Trò này em làm hoài!

Thằng nhóc ưỡn ngực đáp, rồi thay vì giải thích, nó lạng lế móc trong túi áo ra một mảnh giấy, cũng xé làm ba mẫu dính nhau như Quý ròm. Sau đó nó bẻ cụp mẫu giấy chính giữa kẹp vào lòng bàn tay trái, tay phải giơ lên, miệng đồng dục

hồ:

- Nhìn kỹ đây!

Và thuần thực không thua gì Quý ròm, nó dùng tay phải điều khiển hai cái “tai thỏ” bên tay trái đứng lên nằm xuống một cách dễ dàng, điệu nghệ.

Lần này, nhìn rõ thao tác của “nhà ảo thuật” cùng phe, bọn Tâm hồ hét ầm:

- Hà hà, tưởng sao! Làm vậy tao làm cũng được!

- Dễ ỏi là dễ!

- Tui mà thua nữa rồi đấy nhé!

Tiếng hò hét của đối phương làm bọn Quý ròm méo xệch miệng.

Mạnh lộn ruột:

- Thua thì thua chứ! Làm gì mà ỏm tỏi thế!

Nhỏ Hạnh đặt tay lên vai Mạnh:

- Yên chí đi! Còn hai keo nữa, thế nào phe mình cũng gỡ lại!

Khi nói như vậy, nhỏ Hạnh không rõ nó định trấn an thẳng oắt hay là tự trấn an chính mình.

CHƯƠNG 6

Màn ảo thuật thứ hai của phe Tâm hô vẫn do thằng nhóc áo xanh đảm trách. Và có vẻ như một lần nữa nó sẽ lại biểu diễn với bộ bài trên tay.

Trong khi thằng nhóc áo xanh đang xóc lui xóc tới xấp bài, Quý ròm thình lình quay sang nhỏ Hạnh:

- Tôi nghĩ ra rồi!

- Quý nghĩ ra chuyện gì thế? - Nhỏ Hạnh ngơ ngác.

- Chuyện khi nãy ấy! - Giọng Quý ròm hào hứng – Tôi biết lá ách bích kia từ đâu ra rồi!

- Từ đâu ra? - Nhỏ Hạnh trố mắt.

Quý ròm khịt khịt mũi:

- Nãy giờ tôi cứ thắc mắc hoài! Bây giờ thì tôi biết chắc đó là lá bài phía ngoài cùng trong xấp bài bên tay phải của thằng áo xanh.

- Lá bài phía ngoài cùng?

- Đúng vậy! - Quý ròm tặc lưỡi – Lá bài phía trong cùng là lá bài ngựa, đó là lá sáu cơ. Còn lá bài phía ngoài cùng là lá bài sấp, đó là lá ách bích. Khi để dựng đứng xấp bài bên tay phải lên xấp bài bên tay trái thì những ngón tay trái của đối phương đã ép sát vào lá ách bích. Và khi đối phương đẩy xấp

bài trượt đi thì những ngón tay trái đã giữ lá ách bích ngoài cùng lại và ấn nó xuống xấp bài đang nằm trên lòng bàn tay.

Nhỏ Hạnh gật gù:

- Hạnh hiểu rồi! Có nghĩa là lá đâm chuồn mà chúng ta trông thấy ban đầu vẫn còn nằm ngay dưới lá ách bích?

- Hoàn toàn đúng! - Quý ròm đáp bằng giọng tiếc rẻ - Nhưng dù sao thì tôi cũng nghĩ ra điều đó quá muộn!

Nhỏ Hạnh cười:

- Thì lần này Quý cố nghĩ ra sớm hơn!

Quý ròm cười méo xẹo. Nó không tin trong mười tiếng đếm, nó có thể phát hiện được những ngón nghề ma mãnh của đối phương.

Lần này thằng nhóc áo xanh bày một trò mới. Nó xoè xấp bài trước mắt, sẫm soi tìm kiếm một hồi rồi rút hai lá cầm trên tay.

Xong, nó ngược mắt nhìn bọn Quý ròm, nói bằng giọng tinh quái:

- Bây giờ tao sẽ cho tụi mày xem hai lá bài này!

Mạnh bực mình hừ giọng:

- Muốn cho xem thì đưa phứt ra đi, việc gì phải rào trước đón sau dài dòng thế!

Thằng nhóc áo xanh rùn vai:

- Nhưng tao phải giao hẹn trước! Tao chỉ cho tụi mày xem một lần thôi! Tụi mày cố nhìn cho kỹ, không được đòi xem lại

lần thứ hai đầu đấy!

Quý ròm gật đầu:

- Được rồi! Tụi tao đồng ý!

- Thế thì xem đây!

Thằng nhóc áo xanh vừa nói vừa giơ hai lá bài trong tay lên. Tuy miệng hù dọa rất ghê nhưng thằng nhóc đưa hai lá bài ra rất từ tốn. Bọn Quý ròm đều nhìn rõ đó là lá chín rô và lá tám cơ.

Thằng nhóc mỉm cười hỏi:

- Xem rõ chưa?

- Rõ rồi!

Quý ròm vừa đáp xong, thằng nhóc liền lật sấp hai lá bài xuống và đưa cho Quý ròm:

- Mày cầm lấy hai lá bài này!

Đợi Quý ròm cầm lấy hai lá bài, thằng nhóc ung dung chìa xấp bài còn lại trên tay ra:

- Nhét hai lá đó vào xấp bài này!

Quý ròm nhíu mày:

- Nhét vào chỗ nào?

- Nhét vào bất cứ chỗ nào mà muốn!

Quý ròm ngần ngừ một thoáng rồi mím môi làm theo lời đối phương. Nó thận trọng nhét hai lá bài vào hai nơi riêng rẽ.

- Xong rồi!

Thằng nhóc áo xanh gỡ cạnh xấp bài vào lòng bàn tay vài lần cho bộ bài nằm thật gọn gàng, vuông vức, rồi nói:

- Bây giờ tao sẽ biểu diễn đây!

- Biểu diễn như thế nào? - Mạnh ngửa miệng.

Thằng nhóc áo xanh nhướn mày:

- Tao sẽ lấy hai lá bài khi nãy ra!

- Cái gì? - Mạnh trợn mắt - Biểu diễn như thế có gì là hay ho! Đã biết trước là hai lá nào, ai lấy ra mà chẳng được!

Thằng nhóc áo xanh hừ mũi:

- Thì tụi mày cứ xem đi đã!

Nói xong, nó rùn thấp người xuống sát mặt đất và vung vụt tay một phát. Bộ bài trên tay nó lập tức văng tứ tung, bay như bướm bướm và nằm vương vãi khắp nơi trên cỏ.

Trong khi bọn Quý ròm chưa hiểu ra chuyện gì thì thằng nhóc áo xanh đã đứng thẳng người dậy và giơ tay lên, trên tay nó còn đúng hai lá bài.

Và trước cặp mắt tò mò của bọn Quý ròm, nó xoay hai lá bài về phía trước. Ngay lập tức bọn Quý ròm bỗng rùng mình như bị điện giật: hai lá bài trên tay thằng nhóc áo xanh chính là hai lá bài khi nãy Quý ròm vừa nhét vào.

- Sao lại như thế được nhỉ? - nhỏ Hạnh vỗ vỗ tay lên trán, lẩm bẩm.

Thằng Mạnh còn hoang mang hơn. Nó nuốt nước bọt:

- Phù thủy! Đúng là trò phù thủy!

Quý ròm liếc Tiểu Long, thấy thằng này đang bần thần nghĩ ngợi. liền quay sang nhỏ Hạnh:

- Hạnh nghĩ ra gì chưa?

Nhỏ Hạnh lắc đầu:

- Khi lẳng mạnh một xấp bài, tất nhiên lá bài trên cùng và dưới cùng bị hai ngón tay kẹp giữ lại, nguyên tắc đó ai cũng biết! Nhưng Hạnh không hiểu tại sao đó lại là hai lá bài vừa rồi.

Quý ròm thở dài:

- Ủ, lạ thật! Khi nãy chính tôi đã nhét lá chín rô và lá tám cơ vô giữa bộ bài cơ mà!

Lúc này anh Việt đã đếm đến “năm” và cả Quý ròm lẫn nhỏ Hạnh đều hiểu rằng trong khoảng thời gian ít ỏi còn lại, tụi nó không thể nào tìm ra bí mật của màn ảo thuật vừa rồi.

Nhưng đúng vào lúc Quý ròm định mở miệng nhận thua thì Tiểu Long đột ngột lên tiếng:

- Tôi biết rồi!

Câu nói của Tiểu Long khiến Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh như không tin vào tai mình.

Nhỏ Hạnh ngó bạn, giọng nghi hoặc:

- Long biết thật ư?

- Ủ.

Anh Việt nhìn Tiểu Long:

- Em nói đi!

Tiểu Long chỉ tay vào hai lá bài trên tay thẳng nhóc áo xanh, liếm môi rồi nói:

- Đây không phải là hai lá bài khi nãy!

- Mà nói gì thế? - Quý ròm giật bắn – Rõ ràng chính tay tao...

Tiểu Long không để Quý ròm nói hết câu. Nó lắc đầu, quả quyết:

- Khi nãy là hai lá chín rô và tám cơ! Còn hai lá bài này là tám rô và chín cơ!

Khác với Quý ròm và nhỏ Hạnh, Tiểu Long là đứa đầu óc chậm chạp. Hai đứa bạn “siêu học sinh” của nó khi tới lớp chỉ nghe thầy cô giảng qua một lần đã nắm vững bài học, khi đi thi chỉ cần ôn qua loa những ý chính. Tiểu Long không được trời phú cho trí thông minh như thế, để nhớ bài nó phải ê a tụng tới tụng lui đến rã họng. Phương pháp “lấy cần cù bù chậm chạp” của nó tuy cực nhọc nhưng chắc chắn.

Và nhờ cái ưu thế “chậm mà chắc” đó, trong “vụ án ba lô” mới đây chính nó, chứ không phải Quý ròm và nhỏ Hạnh, đã phát hiện nhóm Hải Âu cố tình viết “trăm năm trước” thành “năm trăm trước” trong bức mật thư chép trên tường.

Hôm nay cũng vậy, hồi nãy khi thẳng nhóc áo xanh phô hai quân bài ra, thay vì ghi nhớ bằng mắt theo kiểu những người thông minh, Tiểu Long mấp má môi lẩm nhẩm theo thói quen “chín rô, tám cơ... chín rô, tám cơ”. Và chính nhờ vậy, sau một thoáng ngỡ ngàng, nó kịp nhận ra hai lá bài trên tay

đối phương lúc này không khớp với bài “học thuộc lòng” mình đang “tụng”.

Khi Tiểu Long buột miệng nêu ra nhận xét động trời đó và nói tên cụ thể từng quân bài, lúc đó nhỏ Hạnh, Quý ròm và thằng Mạnh mới cảm thấy ngờ ngợ. Nhỏ Hạnh gật gù:

- Ờ, ờ, đúng rồi! Đây là hai lá bài khác, “hoán vị” với hai lá bài ban đầu nhằm đánh lừa mình!

Quý ròm nhì dăm dăm vào mặt thằng nhóc áo xanh:

- Sao? Phe mà chịu thua chưa?

Miệng tuy nói cứng nhưng bụng Quý ròm giật thon thót. Nó không chắc thằng mập phe nó có quáng mắt hay không. Nào ngờ, nó vừa hỏi xong, thằng nhóc áo xanh gật đầu ngay tút xuyết:

- Tao chịu thua!

Rồi nó cười hì hì:

- Giờ tới phiên phe mà trở tài đi!

Quý ròm trở tài với một viên bi ve.

Nó bỏ viên bi trong lòng bàn tay phải, chìa ra trước mặt phe Tâm hô, miệng tùm tùm:

- Tao giao hẹn trước! Tao chỉ cho tụi mày xem một lần thôi! Tụi mày cố nhìn cho kỹ, không được đòi xem lại lần thứ hai đâu đấy!

Thấy đối phương nhại lại câu nói khi nãy của mình, thằng nhóc áo xanh nhăn mặt:

- Nhưng mày định làm gì với viên bi này?

Quý ròm uốn ngực:

- Tao nhét nó vào trong người!

- Nhét vào trong người?

- Ủ, nhét vào trong cơ thể ấy!

- Nhét vào trong lỗ mũi ấy ư? - Nó lại hỏi.

Quý ròm hừ giọng:

- Nhét vào trong lỗ mũi thì nói làm gì! - Rồi nó khoa tay – Tao sẽ nhét viên bi xuyên qua da!

- Xuyên qua da? - Bọn Tâm hô tỏ ý ngờ vực.

Quý ròm gật đầu:

- Ủ, viên bi sẽ xuyên qua da, xuyên qua thịt, rồi lút dần vào trong người, cuối cùng là... biến mất!

Tâm hô ôm bụng:

- Ha ha! Xạo oi là xạo! Viên bi mà mày làm như cây kim gút không bằng!

- Nếu không tin thì tụi mày xem đây!

Quý ròm vừa nói vừa gập cánh tay trái lại và dùng tay phải ấn viên bi vào khuỷu tay trái. Nó đè tay lên viên bi, lặn qua lặn lại và trịnh trọng nhắc:

- Tụi mày nhìn kỹ nha! Tao bắt đầu ấn viên bi vào trong cánh tay đây!

Thằng nhóc mũi hếch nhô đầu ra:

- He hé bàn tay ra xem chút nào!

Quý ròm tròng mắt:

- Hé sao được mà hé! Nếu tao hé tay, viên bi sẽ trôi ngược trở ra tức thì!

Nghe dọa, thằng nhóc mũi hếch không đòi Quý ròm hé tay nữa. Nó lẳng lẳng khom người xuống, tò mò quan sát.

Quý ròm lẩn qua lẩn lại viên bi một hồi, mặt làm ra vẻ nghiêm nghị:

- Chà, sắp lút vào trong rồi! À, đã lút được một phần ba!

Tâm hô bữu môi:

- Dóc tổ!

Thằng nhóc áo xanh “xì” một tiếng:

- Mày chỉ bịa! Tao chả tin tí ti ông cụ nào!

- Tụi mày không tin phải không? - Quý ròm nheo mắt.

- Không tin! Nhất định không tin! - Thằng nhóc áo xanh khăng khăng.

- Không tin thì xem đây.

Quý ròm nói giọng giận dỗi. Và nó ngửa bàn tay phải ra.

Lập tức, mấy chục cái cổ vươn dài, nhướn mắt dòm. Khi thấy viên bi vẫn còn trong lòng bàn tay Quý ròm, mấy chục cái miệng đang nín thở bật cười hê hê:

- Ha ha! Thế mà dám bảo là đã lút được một phần ba, xạo ời là xạo!

- Áo thuật hay thật đấy!

Có đưa chiêm chọc:

- Nếu làm cho viên bị chạy vào trong cơ thể rồi chạy trở ra nhanh như chớp, chả ai kịp nhìn thấy thì tao làm cũng được!

Những lời giễu cợt, nhạo báng thi nhau vang lên khiến Mạnh tức điên. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng không giấu vẻ lo lắng. Cả ba đưa mắt nhìn Quý ròm, ngạc nhiên thấy thẳng nà y vẫn tỉnh khô.

Quả thật, trái với bản tính nóng nảy thường ngày, Quý ròm dường như không để những lời khích bác của đối phương vào tai. Nó đặt viên bi xuống đất, xoa xoa hai tay vào nhau, nhú mào lảm bảm.

- Lạ thật! Sao viên bi lại bật trở ra kìa?

Tâm hô cười hô hố:

- Không vào thì nó bật trở ra chứ sao!

Mặc Tâm hô cà khịa, Quý ròm vẫn phớt lờ. Nó tiếp tục tự nói với mình:

- Có thể có sai sót gì đây! Thử lại một lần nữa xem sao!

Rồi chậm chậm đảo mắt quanh một vòng để đánh lạc sự chú ý của phe đối phương, Quý ròm thò tay trái cầm lên viên bi, bỏ qua tay phải. Xong, nó chậm rãi lặp lại động tác ban nãy, nghĩa là áp bàn tay phải lên khuỷu tay trái, lăn qua lăn lại viên bi để cố nhét vào.

Thằng nhóc mũi hếch lại khom người nghiêng ngó. Những đứa khác căng mắt nhìn chăm chăm vào chỗ khuỷu tay của Quý ròm, hy vọng sẽ phát hiện ra trò ma mãnh của đối phương.

Và cũng như ban nãy, Quý ròm lại tặc tặc lưỡi:

- Chà, sắp lút vào trong rồi! À, đã lút được một phần ba!

Tâm hô cười hí hí:

- Và đã sắp trời ra hai phần ba rồi!

Câu trêu gheo đầy vẻ hài hước của Tâm hô kéo theo những tràng cười ngặt nghẽo. Cả Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng phải đưa tay lên bụm miệng để khỏi phì cười. Chỉ có thằng Mạnh là mắt long lên vì tức tối.

Quý ròm vẫn điềm tĩnh:

- À, bây giờ thì đã lút vào hai phần ba rồi, à ba phần tư, à như vậy là viên bi đã lút hẳn vào trong khuỷu tay rồi!

Quý ròm nghiêm nghị thông báo một lèo khiến những chuỗi cười lập tức ngưng bật.

Trong khi phe Tâm hô không biết Quý ròm nói thật hay chơi trò dóc tổ, đang định lên tiếng hỏi, thì Quý ròm tự động lật ngửa bàn tay phải lên. Lòng bàn tay nó trống không: Viên bi đã biến mất.

Cả chục cái miệng lập tức “ồ” lên sừng sốt. Bỗng một đứa hét giật:

- Khám tay nó! Chắc nó giấu viên bi trong kẽ

Tâm hô nhìn lom dom bàn tay phải Quý ròm, khịt mũi:

- Mà y giờ cao bàn tay lên xem!

Quý ròm tinh nghịch giờ cao tay trái khiến Tâm hô sầm mặt:

- Tao cần quái gì tay trái! Tay phải cơ!

Quý ròm lại giờ cao tay phải, hướng lòng bàn tay ra phía trước.

Săm soi một lúc chẳng thấy gì, Tâm hô lại nói:

- Quay lưng bàn tay lại!

Quý ròm quay lưng bàn tay lại. Vẫn chẳng có gì.

- Xoè các ngón tay ra!

Tâm hô tiếp tục đề nghị. Và Quý ròm tiếp tục làm theo. Nó thản nhiên xoè rộng năm ngón tay. Và dĩ nhiên không có viên bi nào trong những kẽ tay.

- Lạ thật! - Thằng nhóc áo xanh vò đầu – Hay nó ném viên bi xuống đất!

- Không có đâu! - Thằng nhóc mũi hếch lắc đầu – Khi nãy tao đã nhìn kỹ, viên bi không hề rơi xuống đất!

Thằng nhóc mũi hếch phản bác, thằng nhóc áo xanh và dăm đứa khác vẫn ngồi xồm xuống đất, lui cui sục sạo.

- Không có dưới đó đâu! - Quý ròm nheo mắt nói – Tao đã nhét khuỷu tay rồi!

- Khuỷu tay cái mốc xì!

Tâm hô gầm gừ, dù vậy nó vẫn không đoán ra Quý ròm đã giấu viên bi ở đâu. Trong khi đó, anh Việt đã đếm đến “năm” khiến nó lo sốt vó.

Tiểu Long kê miệng vào tai Quý ròm:

- Mày giấu viên bi ở đâu thế?

Quý ròm mỉm cười:

- Ở dưới da chứ đâu! Giò này chắc nó đã chạy lẫn vào trong máu rồi!

- Đẹp mày đi! - Tiểu Long nhăn nhó – Tao hỏi thật mà mày cứ đùa!

Nhỏ Hạnh cười cười:

- Hạnh biết Quý giấu viên bi ở đâu rồi!

- Ở đâu?

- Ở trong bàn tay trái! Khi Quý dùng tay trái cầm lên viên bi để bỏ sang tay phải, Quý chỉ làm động tác thế thôi chứ thật ra Quý vẫn giữ viên bi ở lại trong tay trái, đúng không?

Đúng lúc đó, anh Việt đã đếm đến mười và Tâm hô cất giọng ừ xừ:

- Keo này phe tao chịu thua!

Tiểu Long thúc vào hông Quý ròm:

- Phe rồi, mày xoè tay trái ra đi!

Quý ròm dễ dãi xoè bàn tay trái ra. Và nhỏ Hạnh há hốc miệng khi thấy trong tay Quý ròm không có viên bi nào.

- Lạ thật! - Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán - Chẳng lẽ Hạnh đoán sai?

Quý ròm mỉm cười:

- Hạnh không đoán sai đâu! Nhưng khi gập cánh tay trái để chìa khuỷu tay ra, bàn tay tôi đã đưa lên cao và bỏ tọt viên bi vào trong cổ áo rồi...

Đang nói tới đó, Quý ròm bỗng nhảy dựng lên:

- Á, đĩa nào thọc lét tao vậy?

Vừa la bài hãi, Quý ròm vừa lật đật người quay người lại. Bắt gặp thằng Mạnh đang rút tay về, Quý ròm tức muốn xịt khói lỗ tai:

- Mà chơi cái trò gì vậy hở thằng quý con?

Tiếng gầm của ông anh làm Mạnh hoảng vía. Nó méo xệch miệng:

- Nghe anh bảo anh bỏ viên bi vào trong áo, em sờ thử xem nó còn nằm trong đó không chứ đâu phải em chơi trò thọc lét!

CHƯƠNG 7

Sau keo thứ hai, cuộc thi tài của bọn Quý ròm và phe Tâm hô trở lại thế cân bằng. Mỗi bên đều thắng một, thua một. Keo thứ ba, tức keo cuối cùng, sẽ quyết định chiến thắng thuộc về bên nào. Vì vậy, vẻ mặt của cả hai phe đều rất căng thẳng.

Nhỏ Hạnh chớp mắt nhìn Quý ròm:

- Quý còn trò gì hay để thi thử nữa không?

Quý ròm thở dài:

- Chỉ còn những trò vặt vãnh, không qua mắt được tụi nó đâu!

Câu trả lời của “nhà ảo thuật quên đem theo đồ nghề” khiến nhỏ Hạnh lo ngay ngáy. Nó thấp thỏm đẩy gọng kính:

- Thế bây giờ làm sao?

Quý ròm căn môi:

- Phải nhờ tới thằng Tiểu Long?

Nhỏ Hạnh chưng hửng:

- Long đâu có biết biểu diễn ảo thuật?

Quý ròm nhún vai:

- Nó không biết làm ảo thuật nhưng nó từng luyện “thiết đầu

công”!

Nhỏ Hạnh càng thắc mắc:

- Nhưng đây đâu phải là trò ảo thuật!
- Ảo thuật hay không mặc kệ! - Giọng Quý ròm tinh quái - Vấn đề là mình phải kích cho tụi kia nhận lời!

Rồi không để nhỏ Hạnh tiếp tục vắn vẹo, nó ngoắt Tiểu Long và Mạnh, bốn đứa liền chụm đầu lại bàn bạc.

Thấy bọn Quý ròm xúm xít lâu lắc, Tâm hô xốn mắt:

- Tụi mày đọc thần chú gì cả buổi thế? Hay là...

Tâm hô chưa nói dứt câu, bọn Quý ròm đã quay phắt lại. Và theo sự phân công của ông anh, thằng Mạnh bước tới một bước, mặt vênh váo:

- Bây giờ hai bên sẽ so tài với nhau bằng cách mỗi bên cử ra một người...

Tâm hô gãi má:

- Nãy giờ chẳng phải mỗi bên vẫn cử ra một người là gì!

Câu nói của đối phương làm Mạnh thoáng đỏ mặt. Nó “e hèm” một tiếng để che giấu sự bối rối:

- Thì là vậy! Nhưng lần này sẽ so tài theo cách khác. Người được cử ra sẽ thực hiện một động tác đặc biệt nào đó, nếu phe kia có người làm theo được y hệt thì xem như thắng, còn không làm theo được thì xem như thua...

Phe Tâm hô có vẻ thích thú trước đề nghị mới mẻ này. Sau khi ngoảnh cổ trao đổi với đồng bọn một hồi, Tâm hô quay

lại:

- Kiểu so tài này cũng hay đấy, nhưng tụi tao vẫn chưa hiểu rõ! Làm một động tá đặc biệt là làm như thế nào?

- Đây nè! - Uốn ngực ra trước, Mạnh quò tay sang bên trái chụp cổ tay Tiểu Long giờ lên cao, rồi vừa ghé mắt nhìn đối phương, nó vừa hùng hồn “quảng cáo” - Chẳng hạn ông anh lực sĩ này của bên tao sẽ biểu diễn màn dùng đầu chân gãy các thanh gỗ, một “thần công” thất truyền đã lâu trên “giang hồ”!

Mạnh vừa “giới thiệu sản phẩm” xong, phe Tâm hô đưa nào đưa nấy ôm bụng cười bò.

- Chẳng có gì đáng cười! - Mạnh nóng gáy – Trong chốc lát nữa thôi, ông anh đại lực sĩ này...

Mạnh ngạc nhiên khi thấy nó càng gân cổ “quảng cáo”, tụi Tâm hô lại càng cười dữ, còn Tiểu Long thì đang ngo ngoạ như muốn vùng ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của nó.

Không hiểu tại sao bên đối phương bỗng phát rồ cả đám lên như thế, Mạnh bỏ lưng câu nói và ngoảnh sang định hỏi Tiểu Long. Không ngờ vừa quay đầu, Mạnh bỗng đuồn mặt ra.

Nó như chết điếng khi nhận ra cái người bị nó nắm tay giờ lên và đang mím môi mím lợi vùng vẫy nãy giờ là Quý ròm chứ không phải Tiểu Long. Khi nãy nó nhớ rõ ràng Tiểu Long đứng bên trái còn ông anh ròm của nó đứng bên phải, chả hiểu hai người đổi chỗ cho nhau tự lúc nào. Bây giờ Mạnh mới hiểu ra tại sao phe Tâm hô lại hè nhau cười phát sặc như thế. Lôi một con người còm nhom còm nhom như ông anh của nó ra dọa thiên hạ, lại còn phong cho chức “đại lực sĩ” thì

quả là trớ trêu và khôi hài hết cỡ!

Tất nhiên, ngay sau khi phát giác ra sự nhầm lẫn vô cùng tai hại của mình, Mạnh vội vàng buông tay ông anh như người phải bồng:

- Em... em tưởng...

- Tưởng cái đầu mày! - Giọng Quý ròm bốc lửa – Bộ mày không có mắt chắc?

Biết càng phân bua càng bất lợi, Mạnh quyết định đánh bài lờ. Nó ngoảnh sang phải, nắm tay Tiểu Long giơ lên, lần này là Tiểu Long thật, giọng lớn lên:

- À quên! Đây mới là đại lực sĩ có cái đầu bằng sắt! Đại lực sĩ Tiểu Long là người chuyên làm những điều không ai làm được!

Lúc này phe Tâm hô đã thôi cười. Chúng tò mò ngắm nghía thằng nhóc to con Mạnh đang “quảng cáo”. Ừ, thằng này có vẻ là “đại lực sĩ” thật! Nhưng non choẹt như nó có bao lăm công phu mà dám dùng đầu chấn gãy các thanh gỗ?

Thằng nhóc áo xanh nuốt nước bọt:

- Tụi mày nói thật đấy hở?

Mạnh nhún vai:

- Thì phe mày cứ đồng ý đi, rồi sẽ biết ngay là thật hay giả!

Bị Mạnh khiêu khích, Tâm hô hậm hực:

- Được, tụi tao đồng ý!

Rồi nó bước lại chỗ đống lửa, rút phắt một thanh củi đang

cháy, hăm hờ khoa một vòng:

- Đại lực sĩ của phe mày có dám để tao đập thanh củi này và đầu không?

Mạnh “xì” một tiếng, giọng coi thường:

- Sao lại không dám! Thanh củi còn con này thì đã ăn nhằm gì!

Mạnh chỉ mới nghe Quý ròm khoe tài Tiểu Long chứ nó chưa rõ cái môn “thiết đầu công” này lợi hại như thế nào nhưng mồm vẫn nói cứng.

Tất nhiên nó sẽ không nói vung tán tào như thế nếu như lúc đó nó trông thấy ở bên cạnh, Tiểu Long đang méo xệch miệng khi nhìn Tâm hô hùng hổ múa tít thanh củi như Quan Vân Trường múa cây Thanh Long Đao lúc qua ngũ ải.

Rõ ràng thanh củi trên tay Tâm hô to đùng và chắc nịch chứ không phải là “thanh củi còn con” như thằng Mạnh trịch thượng tuyên bố. Hơn nữa, đó là loại củi thông cực kỳ dẻo dai, nện vào một cái đầu đúc bằng sắt thật chưa chắc đã gãy, huống chi là nện lên đầu người bằng da bằng thịt! Thanh củi không gãy đã đành mà cái đầu người lúc đó chắc chắn dẹp lép!

Đang hoang mang chưa biết làm sao để tránh cuộc biểu diễn chết người này, Tiểu Long càng hoảng vía khi nghe Tâm hô ngoác miệng giục:

- Đại lực sĩ của phe mày bước ra đi chứ! Tao cầm thanh củi này giờ đã mỏi tay lắm rồi!

Trước những cặp mắt háo hức chờ đợi của mọi người, cực

chẳng đã Tiêu Long phải nhích lên một bước.

Tâm hô liền huơ thanh củi lên khỏi đầu:

- Tao đập xuống nhé?

Thấy Tâm hô lăm lăm thanh củi như muốn bỏ xuống, anh Việt mấp máy môi định ngăn lại, nhưng anh chưa kịp lên tiếng, Tiêu Long đã hốt hoảng buột miệng:

- Ấy, đừng, đừng!

- Sao thế? – Tay vẫn giữ thanh củi lơ lửng trên cao, Tâm hô nheo mắt hỏi giọng chế giễu – Mà sợ rồi ư?

Tiêu Long nhăn nhó đưa tay quẹt mũi:

- Môn “thiết đầu công” của tôi không đỡ nổi thanh củi này đâu!

- Ha, ha! – Hàng loạt cái miệng đứng đằng sau Tâm hô lập tức cất tiếng cười nhạo - Thế mà cũng dám khoe khoang là đại lực sĩ!

- Hóa ra người chuyên làm được những điều không ai làm được chỉ là một con thỏ!

Mặt Tiêu Long đã nhăn lại càng nhăn, những thớ thịt trên gò má nó tự dưng giật giật. Dĩ nhiên những lời quảng cáo huênh hoang vừa rồi là do thằng oắt Mạnh cao húng “sáng tác” ra, nhưng dù muốn dù không người bị công kích, chế nhạo vẫn là nó, kẻ lỗ mang danh “đại lực sĩ”.

Tiêu Long cảm thấy bị xúc phạm nặng nề. Nhưng là đứa trầm tĩnh, nó không buồn thanh minh hay phản ứng. Cố dằn tự ái, Tiêu Long chậm rãi bước về phía đồng lửa, đảo mắt tìm kiếm.

Bọn Tâm hô, cả Quý ròm, nhỏ Hạnh và Mạnh, không hiểu nhà “đại lực sĩ” định làm gì, tất cả đều lặng lẽ chăm chú theo dõi.

Một lát sau, mọi người thấy Tiểu Long rút ra từ đồng củi một thanh gỗ vuông vức, phẳng phiu, loại gỗ người ta vẫn thường dùng để đóng trần nhà.

Tiểu Long ngắm nghía và vuốt ve thanh gỗ một hồi như để ước lượng độ cứng rồi bước lại trao cho Tâm hô:

- Môn “thiết đầu công” của tôi có thể chấn gãy thanh gỗ này!

Thanh gỗ Tiểu Long chọn dày có đến bốn, năm phân là ít, nhưng Tâm hô vẫn hừ giọng:

- Thanh gỗ bé tẹo này ư?

- Ủ!

Tâm hô lại bĩu môi:

- Thanh gỗ này thì ai húc gãy chả được!

Tiểu Long vẫn bình tĩnh:

- Vậy càng tốt cho các bạn chứ sao! Nếu lát nữa trong các bạn có người cũng dùng đầu chấn gãy được thì tụi này xem như thua!

Thái độ rõ ràng của Tiểu Long khiến Tâm hô “tắt đài” ngay tắp lự. Tiểu Long không quen mồm mép, nó chỉ nói lên sự thật và cái sự thật đơn giản đó đã đập tắt ngay mọi lời chế nhạo của đối phương.

- Được rồi! – Tâm hô huơ thanh gỗ - Thế tao đập nhé!

Tiểu Long xoay chân lấy thế:

- Nhớ đập thật mạnh vào đấy! Càng mạnh càng dễ gãy!

Đúng lúc Tâm hô giờ cao thanh gõ chuẩn bị đập xuống, anh Việt thình lình hét giật:

- Khoan đã!

Rồi anh nhìn Tiểu Long, hỏi bằng giọng lo lắng:

- Có thật là em sẽ đỡ được cú đánh này không?

- Anh đừng ngại! - Tiểu Long mỉm cười - Nếu không đỡ được em chả dại gì đưa đầu chịu trận đâu!

Anh Việt dường như vẫn chưa yên tâm. Nhưng nghe Tiểu Long nói chắc như đinh đóng cột, anh không tiện ngăn cản, chỉ nhích gần lại, miệng thấp thòm dặn:

- Cẩn thận đấy!

Lúc này, mọi đôi mắt đều đổ dồn vào chỗ Tiểu Long và Tâm hô đứng, căng thẳng và hồi hộp. Màn biểu diễn hung hiểm khiến ai nấy như nghẹt thở.

Ngay cả Tâm hô bộ tịch hung hăng là thế, bỗng chốc cũng nghe ngực nặng như chèn đá. Tới lúc sắp sửa ra tay, tự dưng nó chẳng muốn chơi trò này chút nào. Đang lưỡng lự, bỗng nghe Tiểu Long giục “Đánh đi chứ!”, như có một lực khiến vô hình, nó mím môi quất vụt một phát. Nhưng đến khi thanh gỗ sắp chạm vào đầu đối phương, bất giác nó chùn tay hãm đà lại.

Trong thời điểm “ngàn cân treo sợi tóc” đó, có ít nhất phân nửa số khán giả rùng mình nhắm tịt mắt lại. Đến khi nghe

“bốp” một tiếng, những kẻ yếu bóng vía đó mới dám rụt rè hé mắt ra.

Đầu Tiểu Long vẫn y nguyên. Và thanh gươm trên tay Tâm hô cũng... không hề suy suyển.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, hệt như sau một tai nạn may mắn không xảy ra thương vong. Lúc này phe Tâm hô chẳng ai buồn lên tiếng chế giễu hay khích bác nhà “đại lực sĩ” như khi nãy nữa. Tâm hô vuốt mái tóc bù, kết luận ngắn gọn:

- Như vậy là không gãy!

Thằng nhóc áo xanh gật gù:

- Ủ, thanh gươm cứng như thế có thánh mới chấn gãy được!

- Không gãy thì thôi! - Thằng nhóc mũi hếch phụ họa - Xem như huề, chả bên nào thua! Thôi, chúng ta chơi trò khác đi!

- Đúng rồi đó! Chơi trò khác đi! - Nhiều cái miệng nhao nhao hòa theo.

- Không được! - Tiểu Long lắc đầu - Sở dĩ vừa rồi thanh gươm này không gãy là do bạn Tâm nỡ chừa hãm đà lại! Muốn gãy phải đánh thật mạnh và thật dứt khoát!

Rồi trước những cặp mắt tròn xoe vì ngỡ ngác, Tiểu Long ung dung cầm lấy thanh gươm đang thõng xuống trên tay Tâm hô đưa cho Quý ròm:

- Mày đánh đi!

Ở “võ đường” phía sau nhà Tiểu Long, Quý ròm đã từng được thăng mậ nhờ vả những chuyện tương tự. Vì vậy, khi Tiểu Long chìa thanh gươm qua, Quý ròm thản nhiên cầm lấy.

Nó còn toét miệng cười:

- Gồng đầu cho chắc nhé! Tao quật hết sức đấy!

Một lần nữa khán giả lại chia hai. Phân nửa lật đật nhắm tịt mắt, phân nửa còn lại áp tay lên ngực căng mắt nhìn nhà “đại lực sĩ” biểu diễn môn thần công “đã thất truyền trên giang hồ”.

Khác với cú đánh của Tâm hô khi nãy, lần này Quý ròm xuống tấn đằng hoàng và vừa quật vèo thanh gỗ xuống đầu Tiểu Long nó vừa hét lên một tiếng trợ oai để tăng thêm sức mạnh cho cú đánh.

Quả nhiên, khi thanh gỗ chạm vào đầu Tiểu Long, những khán giả đang phập phồng nhắm mắt kia không còn nghe tiếng “bốp” như vừa rồi, thay vào đó là một tiếng “rắc” khô khốc, đanh gọn.

- Gãy rồi! Gãy rồi! - Thằng nhóc mũi hếch nhảy cẫng, miệng hớn hở reo.

Thằng nhóc áo xanh xuyết xoa thán phục:

- Ghê thật! Chơi kiểu này thì phe tao chịu thua!

Những đứa đứng lối nhỏ xung quanh cũng quên phắt mình đang thi đua với đối phương, đồng loạt reo hò:

- Tuyệt cú mèo!

- Cứng hơn cả đầu ... Ngưu Ma Vương!

- Đúng là đại lực sĩ!

Tâm hô mừng lo lẫn lộn. Mừng vì đầu cổ Tiểu Long sau pha

biểu diễn vừa rồi vẫn còn nguyên, vẫn chưa móp một tí ti. Lo vì nó thừa biết phe nó chẳng ai có được cái đầu rắn chắc như thế! Khi này, lúc Tiểu Long rút thanh gỗ chìa ra, nó làm bộ chê ông chê eo, chứ “thanh gỗ bé tẹo này, ai húc chả gãy” này mà nện lên đầu nó thì chắc chắn cái cần cổ nó sẽ gãy trước, còn thanh gỗ có gãy hay không thì chỉ có trời mới biết! Bây giờ muốn gỡ gạc chỉ còn cách biểu diễn một trò gì đó cực khó để đối phương không làm theo được. Nhưng trò đó là trò gì thì Tâm hồ chưa nghĩ ra.

May làm sao, đúng vào lúc nó xoay mình định hỏi ý kiến thằng “quân sư” áo xanh thì một thằng nhóc mặc áo ca rô bước ra. Đó là thằng Thái, đưa vừa rồi bị Tâm hồ cho vào xiếc trong trò “bịt mắt qua rào”.

Tâm hồ lừ mắt:

- Mà y định dùng đầu chấn gãy thanh gỗ như thằng đại lực sĩ kia hả?
- Không! – Thái mỉm cười – Nhưng tao sẽ biểu diễn một trò độc đáo, chắc chắn tụi kia sẽ không làm được!

Tâm hồ bán tín bán nghi:

- Trò gì thế?

Thái không trả lời. Nó lẳng lẳng bước đến cạnh đồng lửa, lẳng lẳng rút ra một cây củi thông đang cháy rồi đi đến trước mặt bọn Quý ròm.

Nó giơ cao thanh củi, nghiêm nghị hỏi:

- Tụi mày thấy gì đây không?
- Thấy! - Tiểu Long liếm môi – Củi!

- Cây củi đang cháy phải không? – Thái lại hỏi.

Quý ròm gật đầu:

- Ủ, đang cháy!

Mạnh ngửa miệng:

- À, đây là trò... nuốt củi đang cháy!

Phốt lò giọng điệu khiêu khích của thằng Mạnh, Thái thản nhiên chỉ tay vào khúc củi chõ ngay bên dưới ngọn lửa, nheo mắt hỏi:

- Theo tụi mày chỗ này nóng không?

- Dĩ nhiên là nóng! - Quý ròm đáp.

- Có thể sờ tay vào được không?

Câu hỏi này khiến bọn Quý ròm ngẫm nghĩ mất một lúc. Ngọn lửa ở đầu khúc củi đang cháy phừng phực, hẳn nhiên chỗ sát ngọn lửa phải rất nóng. Đó là chưa kể, chõ đó nhựa thông bị nung nóng đang chảy xèo xèo, nom cứ y như phún thạch của hỏa diệm sơn.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nghiêng ngó một hồi rồi rùng mình kết luận:

- Không sờ tay vào được!

Thái gật gù:

- Chỗ đó đúng là không thể sờ tay vào được! - Rồi nó nhoẻn miệng cười – Nhưng là đối với những người bình thường! Còn tao thì khác.

Nói xong, nó bình thản thò hai ngón tay kẹp chặt vào chỗ nhựa thông đang sôi sục đó, và chỉ bằng hai ngón tay nó huơ thanh củi một vòng, mặt không hề biến sắc.

Màn biểu diễn của Thái trong bình thường, đơn giản, không ly kỳ, rưng rợn và hồi hộp như môn “thiết đầu công” của Tiểu Long nhưng đến khi nó buông hai ngón tay ra và hỏi:

- Tụi mày làm được không?

Thì Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh đều lắc đầu:

- Tụi này chịu thua!

Chỉ có Mạnh là bất phục. Nó hừ mũi:

- Em làm được!

- Đừng dóc mày! - Quý ròm trừng mắt – Chỗ đó nóng lắm, mày sờ vào là tuột da liền.

Mạnh vẫn khẳng khẳng:

- Thằng Thái cầm được thì em cũng cầm được! Anh cứ để em thử đi!

Thái nheo mắt ngó Mạnh:

- Mày muốn thử phải không?

Mạnh hùng hổ chìa tay ra:

- Đúng! Đưa thanh củi đây!

Thái đưa thanh củi. Nhưng dù sao cũng chưa mất hết khôn ngoan. Nó không cầm tay vào chỗ “khủng khiếp” đó ngay.

Mạnh nắm chặt thanh củi bằng tay trái, lé mắt sẫm soi tính toán một lúc rồi ngấp ngừng gí đầu ngón trỏ tay phải vào chỗ Thái vừa cầm. Ý nó muốn dò xem chỗ đó nóng đến mức nào, khi cảm thấy chắc ăn mới bắt chước thằng Thái kẹp lấy bằng hai ngón tay.

Nhưng dù cẩn thận như thế, Mạnh vẫn bị bất ngờ. Đầu ngón tay vừa chạm vào thanh củi, nó đã hoảng vía vút ngay thanh củi xuống đất, tay trái nắm chặt lấy ngón trỏ tay phải, miệng la bài hãi:

- Ối, chết em!

Thái cười ha hả:

- Tao đã nói rồi, ai bảo mày không chịu nghe! Người bình thường là cấm có sờ vào những chỗ nguy hiểm như thế!

CHƯƠNG 8

Cuộc so tài giữa bọn Quý ròm và đám trẻ mới quen một lần nữa lại bất phân thắng bại. Keo vừa rồi nhằm phân định kẻ thắng người thua nhưng rốt cuộc phe Quý ròm không ai bắt chước được môn “thiết trao công” của thắng Thái, ngược lại phe Tâm hô cũng lắc đầu trước tuyệt kỹ “thiết đầu công” rùng rợn của “đại lực sĩ” Tiểu Long.

Trọng tài Việt vui vẻ tuyên bố:

- Cuộc thi thứ nhất xem như hoà!

Tâm hô gãi mái tóc bù, giọng xuôi xì:

- Vậy là không bên nào được nhận phần thưởng hở anh?

Anh Việt xoa hai tay vào nhau, túm túm:

- Ngược lại thì đúng hơn! Cả hai phe đều được thưởng!

Rồi quay sang bọn Quý ròm, anh nheo nheo mắt:

- Các bạn trẻ này là khách, được ưu tiên lên trước! Nào, xin mời!

Quý ròm đại diện cả bọn, hí hửng bước lên.

Anh Việt hào phóng chỉ tay vào chiếc bàn đặt phần thưởng:

- Em có thể tùy ý chọn món nào em thích.

Nhỏ Hạnh không ngờ có cái màn “tuỳ ý” này, liền mừng rỡ nhắc:

- Quả cầu bạc! Quả cầu bạc!

Quý ròm tai thính như mèo. Nó chỉ ngay vào quả cầu bạc:

- Em chọn món này!

Dường như quả cầu bạc cũng là phần thưởng mà bọn Tâm hồ thích thú và háo hức mong ngóng nãy giờ. Do đó khi thấy anh Việt long trọng ôm quả cầu bạc trao cho Quý ròm, cả chục tiếng thở dài đồng loạt vang lên kèm theo những cái chép miệng xuýt xoa.

- Thế là công cốc!

- Thật tiếc đứt ruột!

- Chờ mỗi cổ rớt cuộc quả cầu về tay kẻ khác, tức ơi là tức!

Những lời than vãn tiếc nuối đó, nhỏ Hạnh nghe rõ mồn một nhưng đang rất mê quả cầu, nó phớt lờ tất cả, hân hoan vươn tay ra đón món phần thưởng quý giá Quý ròm đang tí tởn ôm về.

Tâm hồ lên sau, chán nản và ngỡ ngác. Dòm dò một hồi, nó chọn đại chiếc cặp sách rồi lững thững cầm về giữa những tiếng hò reo không lấy gì làm nồng nhiệt lắm của đồng bọn.

Trò chơi tiếp theo là trò dạy nghề. Mỗi bên cử ra một người. Người đó sẽ được phe đối phương rí tai về một nghề bất kỳ. Không được nói ra miệng, chỉ bằng động tác, người đó phải diễn xuất làm sao cho phe mình nói trúng được cái nghề mình đang mô tả là thắng cuộc. Rõ ràng, muốn thắng trò chơi này, bọn trẻ phải giỏi nghệ thuật kịch câm.

Trong các buổi sinh hoạt ở trường, bọn Quý ròm đã từng chơi và giành chiến thắng trong trò này nhiều lần, do đó khi nghe phe Tâm hô đề nghị trúng ngay “môn ruột”, đưa nào đưa nấy mừng rơn.

Tiểu Long hớn hở ra mặt:

- Phen này phe mình thắng chắc!
- Hẳn nhiên rồi! - Quý ròm khoái chí - Tụi nó đề nghị trò này chẳng khác nào muốn “tự sát”!

Nhỏ Hạnh cũng không giấu vẻ tươi tỉnh:

- Ráng lên nghe Quý! Đừng quên trước nay tụi mình chưa bao giờ thua trong trò chơi này đấy!
- Quên sao được! - Quý ròm nhe răng cười tự tin.

Mạnh như cũng lây nổi hân hoan của các ông anh bà chị. Nó uốn ngược hét tương:

- Tiến lên! Toàn thắng ắt về ta!

Thằng Mạnh hô khẩu hiệu lớn đến nỗi mọi người đều kinh động. Những cặp mắt đổ dồn vào thằng oắt nhỏ người mà lớn mồm này khiến nhỏ Hạnh phải sực khẽ:

- Em đừng có hét ầm lên như thế!

Mạnh cười hì hì:

- Em động viên tinh thần phe mình.
- Thôi, động viên thế đủ rồi! Bây giờ bắt đầu đi!

Thằng Thái không biết tiến đến bên cạnh bọn Quý ròm từ lúc nào, đang nheo mắt nhìn Mạnh, nói như trêu.

Quý ròm nhăn nhó:

- Mày xê ra xa một chút đi! Chờ tụi tao bàn bạc đã!

Thái không nói gì, lặng lẽ nhích lui ra sau, chờ đợi.

Một lát, Quý ròm thò tay ngoắt:

- Lại đây!

Thái lại gần, kề tai sát mặt Quý ròm, miệng hỏi khê:

- Nghề gì vậy?

- Nghề y tá!

Khi đưa ra nghề này, bọn Quý ròm hy vọng phe Tâm hô sẽ nhằm với nghề bác sĩ. Trước nay, bọn Quý ròm đã cho biết bao đối thủ vào bẫy khi đưa ra nghề này.

Nào ngờ Thái là thằng nhóc khôn rạch trời. Thừa biết âm mưu của bọn Quý ròm, nó bèn đóng một mình hai vai. Trước tiên, nó giả làm ông bác sĩ, đeo ống nghe ở tai, khám bệnh viết toa, rồi quay sang bên cạnh nói gì đó với người y tá. Đoạn, nó bước qua bên cạnh đóng vai y tá, gật gù lắng nghe, sau đó soạn ống tiêm, thuốc men đặt lên chiếc băng ca, chậm rãi đẩy xuống phòng bệnh, chích thuốc cho bệnh nhân.

Thái diễn tả xuất sắc đến nỗi bọn Quý ròm đưa nào đưa nấy tái xạm mặt. Và quả như sự lo lắng của tụi nó, khi chích thuốc cho “bệnh nhân” xong, “y tá” Thái thẳng người dậy và chỉ tay vô ngực mình, hàng chục cái miệng bên phe Tâm hô liền đồng loạt nhao nhao:

- Nghề y tá! Nghề y tá!

Anh Việt quay sang Quý ròm:

- Đúng không em?

- Dạ, đúng ạ!

Quý ròm lỏn lén gật đầu và để nhanh chóng khóa laptop thất bại vừa rồi, nó rảo nhanh về phía bọn Tâm hô, hăm hờ giục:

- Tới phiên tao!

Phe Tâm hô dường như đã bàn bạc từ trước. Quý ròm vừa giục, thằng nhóc áo xanh đã “ra đề thi” ngay. Nó kê sát tai Quý ròm thì thào:

- Nghề đẩy phụ!

Tưởng mình nghe nhầm, Quý ròm hỏi lại:

- Mà bảo nghề gì?

- Nghề đẩy phụ!

- Nghề đẩy phụ? - Quý ròm nghi hoặc lặp lại.

- Ủ!

Lúc tưởng mình nghe nhầm, Quý ròm ngạc nhiên. Nhưng khi biết mình không nghe nhầm, nó càng sừng sốt.

Nó nhìn chòng chọc vào mặt thằng nhóc áo xanh:

- Nghề đẩy phụ là nghề gì? Mà có bịa ra không đấy?

- Tao mà bịa ra, cô hồn vạ cổ tao liền!

Nghe đối phương thề độc, Quý ròm không ngờ vực nữa. Nhưng nó vẫn chưa hết thắc mắc:

- Nhưng nghề đẩy phụ là nghề gì sao tao không biết?

Thằng nhóc áo xanh mỉm cười:

- Đây là do mày ít đi đây đi đó nên mày không biết thôi!

Nói xong một câu đầy vẻ “giáo huấn”, thằng nhóc áo xanh chậm rãi giải thích. Đến lúc đó, Quý ròm mới hiểu thế nào là nghề đẩy phụ. Thì ra có những đũa trẻ chuyên kiếm sống bằng cách đứng ở các đầu cầu có độ dốc cao như cầu chữ Y, cầu Bình Triệu hay cầu Sài Gòn. Chúng lảng vảng ở những nơi đó từ sáng đến tối, chờ khi nào có các loại xe thô, xe xích lô hay xe ba gác vượt cầu ịch vì chở nặng, chúng xúm lại xin đẩy phụ để được “bồi dưỡng”.

Khổ nỗi, khi chưa biết nghề đẩy phụ là cái nghề cóc cắn gì thì Quý ròm cũng lo, nhưng chỉ lo in ít, còn đã biết đó là nghề gì rồi, nó đâm lo tợn, mồ hôi bỗng chốc túa ra đầy trán.

Nó hoang mang bước về phía Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh, đầu rối bòng bong, không biết phải diễn tả như thế nào để phe nó có thể đoán trúng cái nghề oái oăm này.

Quý ròm hoang mang một thì đám bạn nó hoang mang mười. Khi Quý ròm làm động tác đẩy xe lên dốc, Tiểu Long tưởng bỏ vọt miệng đáp ngay:

- Nghề đạp xe ba gác!

Và nó lập tức chết điếng người, bụng ngay ngáy sợ nhỏ Hạnh trách cứ khi bắt gặp cái lắc đầu thiếu não của Quý ròm. Lúc này, trước khi bắt đầu cuộc chơi, Tâm hô đã giao hẹn mỗi phe

chỉ được nói một lần, không được nói lại.

May sao, đúng vào lúc nhỏ Hạnh định mở miệng nhận thua, thẳng nhóc áo xanh đột nhiên rộng lượng:

- Cho phe mày nói thêm một lần nữa đấy!

Lần này sau khi tranh cãi lâu thật lâu với Tiểu Long và Mạnh, nhỏ Hạnh ngập ngừng đáp:

- Nghề đánh xe ngựa!

Tâm hô cười hề hề:

- Phe mày thua rồi! Đó là nghề đẩy phụ!

- Đừng có ăn gian! - Mạnh sừng cồ - Trên đời này làm gì có nghề nào là nghề đẩy phụ!

Tâm hô chưa kịp phản ứng trước thái độ nóng nảy của Mạnh thì Quý ròm đã nhanh chóng can thiệp. Nó nhìn Mạnh, buồn bã nói:

- Đúng là có nghề đẩy phụ! Tụi mình thua keo này rồi!

Thất bại vừa rồi khiến Mạnh vô cùng ảm ức. Nó nói nhỏ vào tai Tiểu Long:

- Anh bảo tụi nó dạy nghề trọng tài bóng đá đi!

- Nghề trọng tài bóng đá?

- Ủ, chắc chắn tụi nó sẽ nhầm với nghề cảnh sát giao thông!

Tiểu Long đem “sáng kiến” của Mạnh bàn với hai bạn. Quý ròm bĩu môi:

- Nghề trọng tài bóng đá dễ ợt! Tụi nó chỉ cần co chân giả bộ đá bóng, xong thổi hoét một cái, rồi vờ rút thẻ vàng thẻ đỏ trong túi gio lên là biết ngay!

Nhỏ Hạnh vỗ vỗ trán:

- Hay mình đề nghị tụi nó làm cảnh sát giao thông! Như vậy tụi nó dễ nhâm với trọng tài bóng đá hơn!

Quý ròm nhíu mày một hồi rồi gật gù:

- Cũng được! Nghề cảnh sát giao thông khó làm điệu bộ hơn nghề trọng tài!

Nhưng một lần nữa, thằng Thái khiến bọn Quý ròm dờ cười dờ mếu.

Chúa ranh ma, Thái đóng vai cảnh sát giao thông lúc cúp điện, đèn xanh đèn đỏ đèn vàng đều tắt ngóm. Nó bước ra giữa ngã tư tưởng tượng, điều khiển các luồng xe cộ bằng tay. Điều đó quả ra ngoài ý nghĩ của Quý ròm và nhỏ Hạnh. Bởi vì trong tình huống đặc biệt đó, cảnh sát giao thông chính hiệu cũng chỉ dựa vào động tác tay để hướng dẫn các dòng xe lưu thông giống như thằng Thái cảnh sát giao thông giả hiệu thôi.

Dĩ nhiên Thái vừa làm qua loa vài ký hiệu là phe nó nhận ra ngay:

- A, cảnh sát giao thông!

Có đứa còn vỗ tay hát:

- Cảnh sát giao thông

Mời ông mời bà

Bước qua bước lại...

Lần này không đợi anh Việt hỏi, Quý ròm lật đật mở miệng nhận thua rồi nôn nóng phóng qua phe đối phương nhận “đề thi” để mong “gỡ gạc”.

Nào ngờ “đề thi” thứ hai còn khiến Quý ròm tá hoả hơn “đề thi” thứ nhất. Vừa nghe thằng nhóc mũi hếch mở miệng thì thào, Quý ròm đã giật nảy:

- Làm gì có nghề bán chỗ đứng! Tụi mày đừng có chơi trò gian lận!

Câu nói của Quý ròm làm thằng nhóc mũi hếch nổi nóng:

- Chơi có trọng tài mà gian lận nổi gì! Nếu trọng tài tuyên bố tụi tao bịa ra những nghề không có thật, tụi tao sẵn sàng nhận thua, không những thế tụi tao sẽ thay nhau công bố đưa tụi mày về tới tận nhà luôn!

Thấy đối phương nói cứng, Quý ròm không dám phản đối nữa. Nó đành rầu rĩ đóng tai nghe thằng nhóc mũi hếch giải thích nghề “bán chỗ đứng” là cái nghề độc đáo như thế nào và lo lắng không biết phải diễn tả cái nghề quái dị đó ra sao.

Theo lời thằng nhóc mũi hếch thì mấy năm trước đây, tức là vào cái thời hoàng kim của nghệ thuật cải lương, các bà các cô ngày nào cũng chen nhau xếp hàng nghìn nghịt trước các rạp hát và hội đó, rất nhiều đứa trẻ đã “phất” lên nhờ cái nghề “bán chỗ đứng” kỳ khôi này.

Đứa trẻ hành nghề này suốt ngày phải quanh quẩn trước các rạp hát, hễ đánh hơi thấy các quầy bán vé rục rịch mở cửa là lẹ làng nhảy vào xếp hàng.

Trong khi những khán giả chân chính mắt nhìn đăm đăm về phía quầy vé chờ tới lượt mình thì vị khán giả nhóc con này mặt mày lơ láo trông ngang liếc ngửa, nom “gian” không thể tả.

Khi phát hiện một khán giả nhiệt tình nhưng chậm chân đang vò đầu bứt tai vì không mua được vé, cứ chen vào hàng lại bị những người tới trước đẩy bật ra, đưa trẻ hành nghề “bán chỗ đứng” lập tức tiếp cận với “con mồi” để lễ phép xin nhường lại vị trí béo bở của mình với một giá cả phải chăng. Và trong lịch sử của nghề “bán chỗ đứng” trước các rạp hát, những đề nghị loại này hình như chưa bao giờ bị “khách hàng” từ chối.

Quý ròm cũng vậy. Nó không thể “từ chối”. Nó buộc phải thể hiện một thứ nghề ngỗng mà chỉ nghĩ đến thôi nó vừa cảm thấy đau khổ lại vừa muốn phá ra cười.

Và đến khi Tiểu Long nhìn chăm chăm những cử chỉ xun xoe mồi mọc của nó rồi tí tòn la lớn “Nghề bán vé số!” thì Quý ròm không nhịn được nữa, bèn ôm bụng cười.

- Đúng không mà cười?- Tiểu Long ngần ngợ nhìn bạn.

Quý ròm chưa kịp đáp thì thằng nhóc mũi hếch đã lên tiếng:

- Sai bét bè be rồi! Cho tụi mày nói lại đây!

Phe Tiểu Long lại bàn bạc, lại tranh cãi, lại đáp:

- Nghề giữ xe!

Tất nhiên, lại sai. Và thằng nhóc mũi hếch lại hoà phóng:

- Cho nói thêm lần nữa!

Nhưng lần này, Tiểu Long, nhỏ Hạnh và thằng Mạnh vừa

chạm đầu vào, Quý ròm đã nhăn nhó:

- Khởi đoán! Phe mình đáp không trúng đâu!

Nhỏ Hạnh tròn mắt:

- Nghề gì mà khó thế?

- Nghề... bán chổi đứng!

Quý ròm đáp xuôi xị. Rồi bằng giọng ngán ngẩm, nó méo xệch miệng gượng gạo mô tả cho những bộ mặt đang ngơ ngác kia biết cái nghề lạ tai nọ thực ra là cái nghề quái quỷ gì.

CHƯƠNG 9

Keo thứ ba, phe Quý ròm cố “gỡ một bàn danh dự”. Bốn đứa xúm lại bàn tính sôi nổi, quyết nghĩ cho được một cái nghề thật hóc hiểm, nếu không hơn thì cũng ngang ngửa với những cái nghề đối phương vừa đưa ra.

Nhưng nghĩ mãi, nghĩ mãi, bọn Quý ròm vẫn chỉ nhớ được những nghề nghiệp quen thuộc như giáo viên, tài xế, phi công, thợ hồ, thợ mộc, ca sĩ, kịch sĩ, v.v... Mà những thứ nghề ai cũng biết này chắc chắn chả gây khó dễ cho tụi thằng Thái nổi.

Mạnh hiến kế:

- Hay mình nêu ra nghề thợ lặn!

Quý ròm lắc đầu:

- Không ăn thua gì đâu!

- Sao lại không ăn thua! - Mạnh liếm môi - Biết đâu tụi nó chả nhầm thợ lặn với vận động viên bơi lội!

- Nói như mày! - Quý ròm “xì” một tiếng - Thằng Thái phe tụi nó đâu phải là đứa khù khờ như mày! Nó chỉ cần làm động tác mang chân vịt và đeo bình dưỡng khí trước khi nhào xuống nước là lộ ngay tấp lự!

- Hay bảo tụi nó làm nghề giáo viên! - Tới phiên Tiểu Long “sáng kiến”.

- Mày đừng có điên! - Quý ròm nạt ngang - Dạy học là nghề dễ bắt chước nhất trên đời!

- Tao đã nói hết đâu! - Tiểu Long vẫn bình tĩnh – Tao nói là nói giáo viên dạy cấp một chứ bộ!

Quý ròm ngẩn người:

- Giáo viên dạy cấp một là sao?

Tiểu Long thu năm tay quẹt mũi:

- Giáo viên dạy cấp một nghĩa là không phải giáo viên dạy cấp hai hay cấp ba! Nếu tụi nó đoán ra nghề giáo viên, mình bắt tụi nó phải nói rõ là giáo viên dạy cấp mấy, nếu tụi nó đáp đúng dạy cấp một mới gọi là thắng!

Mưu kế của Tiểu Long không có gì ghê gớm lắm. Nhưng chả nghĩ được nghề nào hóc hiểm cỡ “nghề đẩy phụ” hay “nghề bán chỗ đứng”, Quý ròm và nhỏ Hạnh đành chấp nhận đề nghị của Tiểu Long. Quý ròm gục gặc đầu:

- Ủ, may ra lần này có thể khiến tụi nó lúng túng!

Nhỏ Hạnh bần khoản đẩy gọng kính trên sống mũi:

- Nhỡ tụi nó không đồng ý thì sao?

- Không đồng ý chuyện gì?

- Thì chuyện dạy cấp một hay cấp hai đó! Nhỡ tụi nó bảo chỉ cần nói đúng nghề dạy học là thắng thì sao?

Nhưng bần khoản của nhỏ Hạnh không kéo dài lâu. Khi Quý ròm nêu lên yêu cầu ngặt nghèo đó, thằng Thái gật đầu ngay:

- Được thôi! Muốn cấp một thì cấp một!

Thấy đối phương ung dung, chả tỏ vẻ gì lo lắng, bọn Quý ròm không khỏi chột dạ. Bốn cặp mắt trở lên hồi hộp xem thằng Thái tinh ranh này định xử trí “đề thi” hóc búa của tụi nó ra sao.

Thái xử trí rất đơn giản, nhẹ nhàng. Nó cúi nhặt một thanh củi nhỏ giả làm thước. Rồi nó nhip nhip “cây thước” lên gốc cây, hệt như thầy giáo nhip thước lên bảng.

Bọn Tâm hô dán mắt vào Thái. Thằng này sau một hồi nhip tới nhip lui “cây thước”, bất thành linh gõ đánh “cốp” vào một điểm trên “bảng” và hất hàm một cái, cả đám đồng loạt ngoác miệng đọc to:

- A!

Bọn Quý ròm chưa hết sừng sốt, Thái đã chỉ “cây thước” sang điểm khác. Và đám trẻ lại đồng thanh:

- Bê!

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn Quý ròm đờ đẫn nãy ngần tò te. Chúng như không tin vào mắt mình. Thằng Thái ma mãnh diễn tả vai thầy giáo lớp một xuất sắc đã đành, còn tụi nhóc kia sao cũng đóng vai học trò lớp một xuất sắc và phối hợp với “thầy giáo” nhip nhàng thế không biết!

Khi lớp học trước mặt đọc đến chữ “ê” thì Quý ròm khoát tay, giọng xìu như bún:

- Thôi đủ rồi!

Nó chẳng buồn làm theo kế hoạch đã định nữa. Căn cứ vào diễn biến trước mắt, bắt đối phương xác định thằng Thái

đang dạy cấp mấy là thừa, không khéo còn bị tụi nó cười vào mũi nữa không chừng!

Quý ròm quay sang Tiểu Long:

- Mà qua bên đó đi!

Mệnh lệnh bất ngờ của Quý ròm khiến Tiểu Long giật mình bước lui một bước, mặt nhăn như bị:

- Sao mà không đi?

Quý ròm nhún vai:

- Tao “dạy nghề” hai lần đều hỏng bét! Với những cái nghề kỳ cục của tụi nó, biết đâu mà diễn tả lại dễ hiểu hơn tao!

Mặt Tiểu Long thoáng vẻ phân vân. Quý ròm nói không phải không có lý. Chẳng phải Quý ròm thất bại liên tiếp hai keo rồi còn gì! Nhưng “siêu thông minh” như Quý ròm còn không hoàn thành nhiệm vụ, chậm chạp như mình làm sao kham nổi! Nghĩ vậy, Tiểu Long cứ chôn chân tại chỗ, mắt chớp lia chớp lia.

Như đọc được lo lắng trong lòng bạn, nhỏ Hạnh động viên:

- Long cứ đi đi! Biết đâu Long chẳng làm nên chuyện!

Tiểu Long vẫn chẳng nhích chân. Nó chỉ nhích tay. Tay nó quẹt lia quẹt lia muốn rút cả mũi.

- Anh Long không đi thì để em đi cho! - Mạnh đột ngột lên tiếng.

Quý ròm quay phắt sang ông em:

- Mà đi?

Câu hỏi nhuốm vẻ nghi ngờ của ông anh làm Mạnh tự ái quá xá. Nó mím môi:

- Vâng, em đi! Và em sẽ cố diễn tả sao cho bất cứ ai cũng hiểu được!

Mạnh tuyên bố với vẻ long trọng. Nhưng mặc dù ông em nói chắc như bắt cua trong gió, cặp lông mày của Quý ròm vẫn nhăn tít:

- Mày nói khoác là tài!

Mặt Mạnh đỏ phừng:

- Thì anh cứ để em đi một lần đi!

Thấy thằng oắt bắt đầu giận dữ, nhỏ Hạnh liền nhoén miệng cười:

- Quý cứ để cho Mạnh đi đi! Đằng nào phe mình cũng thua hai keo rồi, keo này có thua nữa cũng không sao!

- Thua sao được mà thua!

Mạnh hừ mũi, và như sợ các ông anh bà chị bất thần đổi ý, nó hối hả rảo bước về phía bọn Tâm hô đang đứng. Ở phía sau, Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh phấp phồng đưa mắt nhìn theo.

Lần này chính Tâm hô “ra đề”. Đứng từ xa, bọn Quý ròm chả nghe được gì, chỉ hồi hộp quan sát phản ứng của Mạnh để đoán xem “đề thi” dễ hay khó mà thôi.

Và tụi nó bỗng thót bụng lại khi thấy Tâm hô vừa rí tai xong, thằng Mạnh lập tức đứng thộn mặt ra. Và sau khi choàng

tỉnh, Mạnh bắt đầu tranh cãi. Quý ròm từng trải qua cảnh này nên nhìn thẳng Mạnh hùng hổ vung tay vung chân và lắc đầu quầy quậy, nó đoán cái nghề Tâm hô bắt Mạnh diễn tả chắc “khó xoi” còn hơn xương... khủng long.

Và cũng như Quý ròm lúc nãy, sau một hồi hung hăng cãi cọ, phản đối, cuối cùng mạnh đành chịu khuất phục trước lời giải thích bao giờ cũng kèm theo những dẫn chứng từ thực tế của đối phương.

Quý ròm nhìn chòng chọc vào mặt Mạnh, lúc này đã lững thững quay lại phía đội nhà.

Cách các ông anh bà chị chùng ba thước, Mạnh đứng lại và nhìn mọi người bằng ánh mắt lo âu và nụ cười méo xẹo như báo điềm chẳng lành.

Và sau một thoáng đắn đo, Mạnh bắt đầu diễn tả cái nghề Tâm hô yêu cầu bằng cách xoè tay ra làm động tác như nhận tiền, sau đó nó từ từ oằn vai xuống rồi chậm chạp đứng thẳng người lên.

Tiểu Long dán mắt vào từng cử động của Mạnh, miệng reo khẽ:

- A, nghề khuân vác!

Quý ròm và nhỏ Hạnh cũng cảm nhận như Tiểu Long nên hai đứa đều nhanh chóng đồng tình:

- Ủ, rất giống nghề khuân vác!

Được hai bộ óc thông minh như Quý ròm và nhỏ Hạnh cùng lúc phụ họa không phải là chuyện ngày nào cũng xảy ra, vì vậy Tiểu Long như nở từng khúc ruột. Nó hăng hái giục:

- Thế mình nói ra cho tụi nó biết đi!

Nhưng nhỏ Hạnh đã làm Tiểu Long cụt hứng ngay tút xuyết. Nó vỗ vỗ trán, giọng trầm ngâm:

- Giống nghề khuân vác thì quả có giống thật! Nhưng chẳng lẽ đối phương lại đưa ra một nghề đơn giản như thế?

sực nhớ ra:

- Ờ nhỉ! Nếu là nghề khuân vác thì mặt mày thẳng Mạnh chẳng đến nỗi khó coi đến thế!

Sự hào hứng trong lòng Tiểu Long lập tức xẹp lép. Nó khịt khịt mũi, giọng buồn xo:

- Thế nếu không phải là khuân vác thì là nghề gì?

Nhỏ Hạnh tư lự:

- Có thể là nghề gánh nước mướn!

Quý ròm bổ xung:

- Cũng có thể đây là phu khiêng kiệu! Hệt như trong các bộ phim lịch sử ấy!

- Phim lịch sử là nói về chuyện thời xưa! - Tiểu Long ngoác miệng cãi - Thời bây giờ làm gì có kiệu mà khiêng?

- Nói vậy mà cũng nói! - Quý ròm hừ giọng - Lúc bắt đầu chơi, có bên nào giao hẹn chỉ giới hạn trong những nghề của thời nay đâu!

Nhưng cuộc tranh cãi giữa Tiểu Long và Quý ròm chẳng giải quyết được gì. “Nghề thời nay” hay “nghề thời xưa” mà bọn Quý ròm lần lượt nêu lên trước sự đồng ý dễ dãi của đối

phương đều chung một số phận: chỉ nhận được những cái lắc đầu khoái trá của Tâm hô.

Đến khi nêu tất tần tạt những nghề có thể nghĩ ra vẫn không trúng “đáp án”, bọn Quý ròm hết ham đoán tới đoán lui. Trong khi đó, Mạnh đứng đực giữa vòng tròn người, nhìn những nỗ lực vô vọng của các ông anh bà chỉ một cặp mắt cũng vô vọng không kém.

Và như không thể khác, cuối cùng Quý ròm nhìn thẳng vào mặt Tâm hô, thở hắt ra chán nản:

- Tụi tao chịu thua! Đó là nghề gì vậy?

Tâm hô cười khì:

- Nghề này tụi mày không biết đâu! Nghề cho thuê vai!

Câu trả lời của Tâm hô khiến Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh nghệt mặt. Nghề “bán chỗ đứng” đã kỳ cục, nhưng còn có thể hiểu được, còn nghề “cho thuê vai” thì không đũa nào có thể hình dung.

Tiểu Long nuốt nước bọt:

- Cho thuê vai là sao? Cho ai thuê?

Tâm hô tươi tỉnh:

- Cho những người mê bóng đá thuê!

Rồi thấy bọn Quý ròm vẫn giương mắt ếch lên nhìn, Tâm hô “e hèm” một tiếng rồi thông thả tiếp:

- Nghề này chỉ hoạt động ở các sân bóng đá, nhất là khi diễn ra những trận đấu đỉnh cao...

Theo lời Tâm hô thì trước những trận đấu nóng bỏng đó, rất nhiều người không mua được vé. Và những khán giả kém may mắn thường tìm cách lọt vào sân bằng cách trèo qua những bức tường bao quanh sân vận động. Nhưng tường vách do con người xây dựng nên thì cao, còn chân cẳng con người ta do trời sinh ra thì ngắn, do đó muốn leo qua chướng ngại vật này, những vị khán giả nhiệt tình một cách phi pháp kia chỉ có cách đứng trên vai người khác để lấy đà. Chính vì nhu cầu bất ngờ này mà rất nhiều ông nhóc đã nghĩ ra cái nghề độc đáo là nghề “cho thuê vai” để vừa giúp đỡ những người hâm mộ nền bóng đá nước nhà vừa kiếm tí tiền còm...

Tâm hô thuyết minh một tràng, vừa nói nó vừa minh họa bằng các động tác sinh động, kể cả cái động tác không được thanh nhã lắm là giơ tay “chàng vào”... mông các vị khán giả to béo một cách quá đáng để giúp “thân chủ” có thể ịch nâng mình lên đầu tường, khiến bọn Quý ròm dù đang nẫu ruột vì nỗi buồn thua cuộc cũng phải phì cười.

CHƯƠNG 10

Lần đầu tiên trong đời, bộ ba Quý ròm, Tiểu Long và nhỏ Hạnh bị thua liếng xiếng trong trò chơi dạy nghề quen thuộc. Có thể nói đây là một võ đầu chưa từng có. Vừa đau vừa ầm ức, Quý ròm luôn miệng làu bàu:

- Tụi nó chơi ăn gian! Cứ nghe ngóng, lượm lật ba cái nghề tréo cẳng ngồng như thế để đem ra đánh đố, bố ai mà đáp trúng được!

Nhỏ Hạnh tặc lưỡi:

- Biết làm thế nào! Đây là những nghề có thật chứ đâu phải tụi nó bịa ra!

- Có thật thì có thật chứ! - Quý ròm vẫn cau có - Cố tình sưu tầm những thứ nghề đặc biệt ở tận đâu tận đâu để bắt bí đối phương đâu phải là hay!

Tiểu Long giảng hòa:

- Yên chí đi! Bây giờ tới trò ra câu đố, thế nào mình cũng thắng lại! Mà là “vua câu đố” mà sợ gì!

Lời nhắc nhở của Tiểu Long giúp Quý ròm tươi lên được đôi chút. Ừ, tới màn đố nhau thì tụi mày chỉ có chết với ông! Quý ròm phấn khởi nghĩ, và quay sang phía đối phương, nó nôn nóng giục:

- Tụi mày chuẩn bị xong chưa! Bên tao đố trước đây!

- Xong rồi! – Tâm hô đáp - Đố gì đố đi!

Chỉ đợi có vậy, Quý ròm hí hửng đố ngay:

- “Con gì buổi sáng đi bốn chân, buổi trưa đi hai chân, buổi chiều đi ba chân”?

Quý ròm vừa dứt câu, thằng nhóc áo xanh cười hề hề:

- Đó là con người ta! Tưởng gì, câu này tụi tao biết từ khuya!

Sự nhanh nhẩu của đối phương làm Quý ròm tức anh ách. Tuy vậy, nó vẫn cố hỏi vặn:

- Tại sao là con người ta!

- Buổi sáng tức hồi nhỏ, con người ta bò bằng hai chân hai tay, buổi trưa tức khi lớn lên, con người ta đi bằng hai chân, còn buổi chiều tức lúc về già, chống thêm cây gậy nữa không phải thành ba chân sao?

Thằng nhóc áo xanh hùng hổ làm một tràng, rồi không để Quý ròm hoạnh hợ tiếp, nó nói ngay:

- Giờ tới lượt bên tao đố lại! Đố tụi mày “con gì buổi sáng đi bốn chân, buổi trưa đi hai chân, còn buổi chiều không đi bằng chân nào cả”?

- Làm gì có con nào như vậy? - Thấy đối phương lấy câu đố của mình sửa qua loa khúc đuôi rồi đem ra đố ngược lại, Quý ròm gầm gừ - Tụi mày đừng có dóc!

- Tao chả dóc! - Thằng nhóc áo xanh láu lỉnh - Nếu không tin, mày chịu thua đi, tao nói cho mà nghe!

Quý ròm tức khí:

- Tụi tao thua đấy, mày nói ra xem nào!

- Thì cũng là con người ta chứ con gì! - Thằng nhóc áo xanh tỉnh bơ đáp.

- Sao lại là con người ta được? - Quý ròm tức muốn nẩy đom đóm mắt – Con người ta mà “buổi chiều không đi bằng chân nào cả”?

- Thì đấy! Ông tao bị liệt cả chục năm nay, toàn ngồi trên xe đẩy, có đi lại được đâu!

Trong một thoáng, Quý ròm cảm thấy như bị ai nhét giẻ vào miệng. Mãi một lúc sau nó mới ú ớ phản đối:

- Đó là trường hợp đặc biệt, ai mà tính!

Thằng nhóc áo xanh nhún vai:

- Mày không tính bởi vì đó không phải là ông mày! Còn tao ngày nào tao cũng phải lo lắng, chăm sóc cho ông tao, tao cứ tính!

Nghe đối phương đáp ngang như cua, Quý ròm đã muốn nổi nóng. Nhưng không hiểu sao, đến phút chót một cảm giác bất nhẫn dâng lên trong lòng khiến nó thờ dãi đánh thọt:

- Ủ, mày cực khổ vì ông mày, mày nói thế cũng phải! Câu này xem như tụi tao thua!

Phe Tâm hô không ngờ Quý ròm nhượng bộ dễ dàng như thế, cả bọn còn đang ngẩn ra thì trọng tài Việt đã hắng giọng góp ý.

- Em nên thay câu đố vừa rồi bằng một câu khác! – Anh mỉm

cười nhìn thẳng nhóc áo xanh - Đố như thế thì rồi lắm, chả có quy tắc nào để phân xử thắng thua được cả!

Thấy trọng tài can thiệp, thẳng nhóc áo xanh nhe răng cười:

- Vậy thì em đố câu khác!

Rồi quay sang bọn Quý ròm, nó nheo mắt tinh quái:

- Đố tụi mày chú cục chi đo đo mà bỏ trong giường”?

Tới phiên Quý ròm ra oai. Nó “xì” một tiếng:

- Tưởng gì! “Cục đo bỏ trong giường” tức “cục đường bỏ trong giỏ”, đố lái kiểu này ai chẳng biết! - Rồi nó khịt mũi - Tụi mày muốn đố về đồ ăn, để tao đố cho mà nghe nè!

Nói xong, không đợi đối phương đồng ý hay không, Quý ròm lập tức lấy giọng ngân nga:

- “Dĩnh dịch tròn tròn, khô dòn ướt dẻo. Dù còn tí tẹo cũng gọi rằng nhiều” là món gì?

Câu đố của Quý ròm là đố về cái bánh đa. “Đa” chữ Nho có nghĩa là “nhiều”, đây là một kiểu chơi chữ, Quý ròm hy vọng bọn Tâm hô sẽ không nghĩ ra.

Bọn Tâm hô có vẻ không nghĩ ra thật. Quý ròm thấy cả bọn cứ chụm đầu xì xào và vò đầu bứt tóc một cách khổ sở.

Nhưng đúng vào lúc Quý ròm đang sung sướng ngắm nghía những bộ mặt nhăn nhó vì tuyệt vọng kia, một giọng nói lạnh lót thình lình vang lên:

- Bò viên ngon lắm! Bò viên ngon lắm!

- Sai rồi! - Quý ròm khoái trá - Thứ này không phải là bò

viên...

Quý ròm nói chưa dứt câu, bọn Tâm hô đã phá ra cười ngặt nghẽo.

Thoạt đầu Quý ròm không hiểu tại sao ới phương tự dung lại cười cọt om sòm như thế, nhưng trong tích tắc nó sực nhớ ra một chuyện, liền chột dạ quay sang bên cạnh.

Vừa ngoảnh sang, Quý ròm bắt gặp Tiểu Long và nhỏ Hạnh cũng đang sừng sốt nhìn nó, mặt đũa nào đũa nấy đờ ra như thấy ma.

Lập tức Quý ròm quay phắt về phía bọn Tâm hô, sực mắt vào đám đầu cổ lỗ nhố kia, miệng gọi giật:

- Phải tụi mày đấy không, Nở, Xảo?

- Tụi em đây!

Từ sau đám đông, một thằng bé và một con bé lách mình bước ra. Trên tay con bé quả nhiên đang lủng lẳng cái lồng chim quen thuộc.

Bọn Quý ròm nhận ra ngay đó là thằng Nở và em gái nó là con Xảo, hai đứa bé sống bên kinh Tàu Hủ bọn nó đã từng quen.

Mặc dù đã nghi ngờ từ trước, bọn Quý ròm không khỏi sững sờ khi gặp lại hai anh em thằng Nở ở chốn lạ hoắc lạ hươ này.

Tiểu Long, Quý ròm và nhỏ Hạnh lập tức chạy ủa tới. Nhỏ Hạnh cầm tay nhỏ Xảo, lắc lắc:

- Ôi, tụi em sao lại có mặt ở đây? Tụi em xuống Vũng Tàu khi nào thế?

Đôi mắt nhỏ Xảo long lanh:

- Tụi em ở Vũng Tàu đã bốn tháng nay rồi!

Ở bên cạnh, Tiểu Long bá vai Nở:

- Từ nãy đến giờ tụi mày ở đâu?

Nở toét miệng cười, nó đưa tay cào lên mái tóc rối:

- Tụi em mới tới! Khi anh đó cái gì “ba chân, bốn chân” đó, em đã nhận ra tụi anh rồi nhưng chưa kịp gọi thì con Út Cung đã gọi trước!

Út Cung là con sáo biết nói của anh em Xảo, trước đây Tiểu Long đã từng mua về nuôi ở nhà nhỏ Hạnh. Câu “bò viên ngon lắm” chính là câu nói đạo đó Quý ròm dạy cho Út Cung để trêu nhỏ Hạnh. Không ngờ con Út Cung “học thuộc lòng” đến tận bây giờ!

Nghe thằng Nở nhắc, Quý ròm quay qua phía nhỏ Xảo và thu nắm tay dứ dứ trước chiếc lồng, vờ dọa:

- Chết mày ghen Út Cung! Nếu mày không chịu quên cái câu vừa rồi, có ngày chị Hạnh sẽ rô-ti mày đấy!

Nở quay sang Tiểu Long, vồn vã:

- Anh Tiểu Long, khỏe không?

Tiểu Long cười cười chưa kịp đáp, Quý ròm đã vọt miệng:

- Nếu khi nãy mày tới sớm một chút thì mày đã không hỏi một câu thừa như thế! Vừa rồi, bọn trẻ ở đây lác cả mắt khi thấy Tiểu Long dùng đầu chấn gãy... gốc cây to dùng ở đằng kia kìa!

Thanh gỗ Tiểu Long chấn gãy không phải là bé, nhưng dĩ nhiên không phải là “gốc cây to đùng” như Quý ròm huênh hoang.

Sợ thằng Nở cao hứng đòi đi xem cái “gốc cây to đùng” đó, Tiểu Long định lên tiếng đính chính. Nhưng nó chưa kịp mở miệng thì anh Việt đã bước lại, vui vẻ:

- Hay quá! Các em quen nhau trước rồi hả?

Quý ròm chớp mắt khoe:

- Dạ, tụi em quen nhau từ hồi ở trên thành phố lận!

- Tụi mày quen nhau thì lát nữa tha hồ chuyện trò, còn bây giờ quay lại đỡ tiếp đi đã! - Chúng kiến cảnh tay bắt mặt mừng giữa tụi Quý ròm và anh em thằng Nở, Tâm hô thoát đầu ngạc nhiên, sau lại đâm sốt ruột khi thấy những đứa này hàn huyên dai nhách, liền nôn nóng vọt miệng.

Tiểu Long quay sang nhìn Tâm hô, cười vẻ biết lỗi:

- Thôi, tụi này không chơi nữa! Các bạn chia làm hai phe như ban đầu đi!

Nói xong, Tiểu Long kéo tay thằng Nở lại chỗ gốc thông gần đó. Nhỏ Hạnh cũng cặp kè với nhỏ Xảo đi theo. Cả Quý ròm, cả thằng Mạnh không biết mô tê gì, nãy giờ vẫn giương mắt ếch nhìn chòng chọc vào hai cái đứa lạ hoắc có tên là Nở và Xảo kia, cũng hồi hả nổi gót.

Bọn trẻ còn lại không biết làm sao, đành chia làm hai phe như cũ: Một bên do thằng Thái cầm đầu, một bên do Tâm hô làm thủ lĩnh.

Vừa ngồi bệt xuống cỏ, thằng Nở đã hỏi ngay:

- Chị Văn Châu không cùng đi với các anh chị sao?
- Không! - Tiểu Long tựa lưng vào gốc cây, mỉm cười đáp.

Quý ròm ngứa miệng:

- Chị Văn Châu của mày ra khỏi nhà nửa bước đã là khó, làm thế quái nào mà tếch xuống Vũng Tàu được!

Nhỏ Hạnh nhìn nhỏ Xảo:

- Tụi em xuống Vũng Tàu làm gì thế?

Nở vọt miệng đáp thay em gái:

- Tụi bạn em rủ em xuống đây! Ở thành phố Hồ Chí Minh dạo này bọn đánh giày đông quá, không làm ăn gì được!

Nhỏ Hạnh tròn mắt:

- Tụi bạn em là ai thế?

Tới phiên thằng Nở tròn mắt:

- Ủa, các anh chị không biết tụi bạn em là ai thật hả?

Nhỏ Hạnh ngạc nhiên:

- Em chưa giới thiệu làm sao tụi chị biết được?

Nhỏ Hạnh vừa hỏi xong, con Út Cung trong lồng cùng kêu “Xạo! Xạo!” khiến bọn trẻ bật cười. Mặc dù thừa biết con Út Cung không phát âm được dấu hỏi nên trước nay vẫn kêu “Xảo” thành “Xạo”, nhỏ Hạnh vẫn làm bộ trừng mắt nhìn con sáo:

- Chị không biết thật chứ không phải xạo à ghen!

Tiểu Long gật đầu phụ họa:

- Tụi anh không biết các bạn em thật mà!

Nhỏ Xảo đập tay lên vai nhỏ Hạnh, cười khúc khích:

- Thì nãy giờ các anh chị chơi với tụi bạn em đó chứ ai!

Câu trả lời của nhỏ Xảo khiến bọn Quý ròm ngẩn tò te. Đứa nào đứa nấy bất giác quay đầu nhìn về phía bọn trẻ lúc này đang trì nín nhau chơi trò kéo co bên đồng lúa bập bùng.

Tiểu Long gãi gãi mũi:

- Ủa, tụi bạn em là những bạn này đây hả?

- Dạ! - Nở gật đầu – Các bạn này là thành viên của nhóm trẻ em đường phố Lửa Hồng, hầu hết đều sống lang thang như em cả đấy! Cả khối đứa từ thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh khác kéo tới. Đứa bán báo, đứa bán vé số, đứa đánh giầy...

- Trời đất! Thế mà tụi anh đâu có biết.

Nở chưa nói hết câu, Quý ròm đã vùng kêu, bây giờ nó mới nhớ thằng Mạnh từng nói nhóm trẻ em đường phố Lửa Hồng cùng đóng chung một trụ sở với nhóm Hải Âu mà nó quên khuấy đi mất. Rồi nó quay phắt sang Mạnh:

- Sao nãy giờ mày không chịu giới thiệu hờ thằng quý con?

- Em đâu có nhớ mặt tụi nó!- Mạnh rụt cổ - Em chỉ nghe các anh chị trong nhóm Hải Âu nói sơ qua vậy thôi chứ đâu đã sinh hoạt chung với tụi nó lần nào!

Nỏ tiếp tục tươi cười nói về đám bạn mới:

- Trong bọn, có một số đứa tối ngủ luôn tại trụ sở! Em và nhỏ Xảo cũng vậy, ban ngày đi đánh giày, bán báo, tối về đây ngủ!

Nhỏ Hạnh chớp mắt:

- Ở đây, tụi em có được học hành gì không?

Nỏ gật đầu:

- Bạn nào học khá thì được vào các lớp bổ túc văn hóa, còn các bạn học lớp một, lớp hai thì học ngay tại trụ sở, do các anh chị phụ trách nhóm và bạn Thái hướng dẫn!

Quý ròm nhíu mày:

- Thái là cái đứa mặc áo ca rô đấy hả?

- Dạ! Bạn Thái và bạn Tâm hô học giỏi nhất nhóm, đã lớp bảy rồi đấy! -Nỏ hãnh diện “quảng cáo” cho bạn mình.

Tới lúc này, bọn Quý ròm mới vỡ lẽ tại sao khi nãy Thái diễn màn dạy học nhuần nhuyễn đến thế và tại sao đám trẻ bên dưới cũng phụ họa nhịp nhàng làm vậy. Hóa ra đó là lớp học quen thuộc hàng ngày của tụi nó.

- Thế còn thằng áo xanh kia, nó làm gì? - Quý ròm chỉ tay vào thằng nhóc khi nãy làm xiếc với bộ cát-tê tò mò hỏi.

- À, đó là thằng Ba Lá!

- Ba Lá? - Tiểu Long trố mắt, nó vụt nhớ đến trò bài cào ba lá – Tên gì có vẻ... cờ bạc quá vậy?

Nỏ cười:

- Ba Lá là tên tụi bạn đặt! Em cũng chả biết nó tên thật là gì, chỉ quen gọi là thằng Ba Lá! Hồi trước, nó chuyên đi theo tụi đánh bài ma ở các hè phố, bến xe để lừa những người nhẹ dạ, sau bị các đội xã hội thu gom. Từ hồi được thả ra, về nhóm Lừa Hồng, nó được cấp vốn đi bán báo dạo, giống như con Xảo vậy!

Chuyện kể của thằng Nở càng lúc càng khơi dậy tính hiếu kỳ nơi bọn Quý ròm. Tụi nó thi nhau ngoác miệng hỏi hết câu này đến câu khác. Anh em thằng Nở phải thay phiên trả lời mệt xỉu.

Và chính nhờ những tiết lộ đó mà nỗi ấm ức vì thua cuộc trong lòng Quý ròm từ từ tan biến, thay vào đó là một sự cảm thông sâu sắc. Bây giờ nó mới hiểu ra những thứ nghề kỳ quặc mà khi nãy thằng Tâm hô, thằng Ba Lá và thằng nhóc mũi hếch đem ra đó chính là những nghề mà tụi nó đã cực khổ trải qua chứ không phải là nghe ngóng, lượm lặt hay sưu tầm đâu đó để cố tình bắt bí đối phương như Quý ròm vẫn tưởng.

Thì ra mình vẫn chưa biết nhiều về tụi nhóc cùng trang lứa nhưng có số phận không may này! Quý ròm bần thần nghĩ. Trước nay, nó và các bạn cùng lớp chỉ biết ăn sung mặc sướng, suốt ngày chỉ học và chơi, đâu có làm lụng cực khổ như bọn trẻ vào đời sớm này! Đã thế lại có đứa như thằng nhóc áo xanh, ngoài việc lăn lung ra kiếm sống, khi về nhà còn phải vất vả chăm sóc cho người ông bị liệt cả chục năm nay nữa! Tội nó ghê! Mà cũng lạ thật, bươn chải cực nhọc như vậy mà sao khi sinh hoạt chơi đùa, bọn này lại hồn nhiên, vui vẻ ra phết thế không biết! Nếu không gặp anh em thằng Nở, tụi mình có tài thánh cũng chẳng biết những đứa đang chơi

đùa với mình là bọn nhóc vẫn lấy đường phố làm nhà!

So với Quý ròm và nhỏ Hạnh, gia cảnh của Tiểu Long có khó khăn hơn. Dù vậy, so với đám trẻ này Tiểu Long vẫn cảm thấy cuộc sống của nó sung sướng hơn nhiều. Nghe anh em thằng Nở kháo chuyện một hồi, mặt nó cũng thừ ra như mặt Quý ròm.

Đang bâng khuâng nghĩ ngợi, chợt nghe thằng Nở kể chuyện thằng Thái dạy học bị “học trò” lấy kẹo cao su trét lên ghế cho “thầy” dính chơi, Tiểu Long sực nhớ ra một chuyện, liền hỏi:

- À, thằng Thái này có học võ hờ mày?

- Võ gì? - Nở ngo ngác.

- Thì võ gì đại khái như “thiết trào công” hay “thiết bố sam” gì đó!

Nở tiếp tục tròn mắt:

- Sao anh lại hỏi thế?

Tiểu Long quệt mũi:

- Tại khi nãy nó thi tài với tao, tao thấy nó cầm ngay chỗ thanh củi cháy mà mặt mày chẳng nhăn nhó tẹo nào hết!

Nỏ chưa kịp trả lời, nhỏ Xảo đã ôm bụng cười:

- Cái đó chẳng phải võ nghệ gì đâu! Nồi cơm đang nấu trên bếp, trước nay anh Thái vẫn dùng tay nhắc xuống tỉnh khô! Tại các ngón tay của anh chai rồi nên anh không sợ nóng.

Thằng Mạnh nãy giờ ngồi im, bỗng ngửa miệng hỏi:

- Không luyện võ làm sao các ngón tay chai được?

- Bạn Thái hồi nào đến giờ chuyên đi bóc vỏ đậu thuê! Bóc riết, các ngón tay nổi u lên và chai lại chứ có gì đâu!

Lời giải thích của thằng Nở đơn giản và bất ngờ đến mức bọn Quý ròm đưa nào đưa nấy há hốc miệng.

Trong lúc tụi nó đang thộn mặt ngẩn ngơ, tiếng anh Việt từ chỗ vòng tròn người chọt vẳng đến:

- Bây giờ mời đội thắng cử đại diện lên nhận phần thưởng!

Hóa ra trong khi bọn Quý ròm và anh em thằng Nở đang mài mê trò chuyện, cuộc thi kéo co đã kết thúc.

Đến lúc nhìn thấy thằng nhóc mũi hếch lững thững bước lên, bọn Quý ròm mới biết phe thằng Thái thắng keo vừa rồi.

Nhưng thằng nhóc mũi hếch bước đến chỗ chiếc bàn đặt phần thưởng rồi đứng đực luôn ra đó. Mặc anh Việt lập đi lập lại hai, ba lần “Em chọn món nào?”, nó vẫn đứng trơ, mắt phân vân đảo từ chiếc áo thun qua chiếc nón vải trắng, rồi từ chiếc nón vải trắng qua chiếc áo thun. Có lẽ những món nó thích đã được phân phát hết, hai món quà còn lại nó không mặn mà lắm.

Anh Việt lại giục:

- Sao chọn đi chứ!

Biết không thể trù trù lâu hơn được nữa, thằng nhóc mũi hếch định chỉ đại vào một trong hai món trước mắt. Nhưng đúng vào lúc nó dợm giơ tay ra, thành linh một giọng nói vang lên:

- Hay là chọn phần thưởng này vậy!

Đó là tiếng nói của nhỏ Hạnh. Trước những ánh mắt ngạc nhiên của vòng tròn người đang đổ dồn vào nó, nhỏ Hạnh chậm rãi bước tới chỗ thằng nhóc mũi hếch mà mỉm cười chìa quả cầu đang kêu leng keng theo từng bước chân của nó ra phía trước. Nhiều cái miệng không nhin được, “ồ” lên:

- A, quả cầu bạc kìa!

Thằng nhóc mũi hếch có vẻ bất ngờ trước món quà trong mơ này. Nó trở mắt nhìn quả cầu bạc trên tay nhỏ Hạnh, ngần ngừ không dám đưa tay đón lấy.

- Bạn cầm đi! - Nhỏ Hạnh thân thiện - Bọn này tặng đấy!

Thằng nhóc mũi hếch nuốt nước bọt:

- Bạn nói thật đấy chứ?

Nhỏ Hạnh mỉm cười:

- Nói thật!

Thằng nhóc mũi hếch vẫn chưa tin. Nó ngược nhìn người bạn gái trước mặt, liếm môi hỏi:

- Khi nãy bạn thích quả cầu này lắm mà?

- Đó là khi nãy! - Nhỏ Hạnh nghiêm trang nói – Nhưng bây giờ tặng nó cho các bạn, bọn này thấy vui hơn!

Thằng nhóc mũi hếch không hỏi nữa, mặc dù nó không rõ tại sao cô bạn này lại thay đổi thái độ đột ngột như thế. Nó đưa tay đón lấy quả cầu, lí nhí:

- Cảm ơn!

Trước tiên là anh Việt, rồi anh Thức, rồi tới các anh chị phụ trách nhóm Hải Âu và nhóm Lửa Hồng ngồi đằng bàn, cuối cùng là đám trẻ nhốn nháo chung quanh, tất cả cùng rào rào vỗ tay tán thưởng.

Tất nhiên Tiểu Long, Quý ròm và anh em thằng Nở cũng bày tỏ sự hoan hỉ bằng cách vỗ tay hòa với mọi người.

Chỉ có thằng Mạnh là khác người. Thay vì vỗ tay, nó gãi gãi đầu, khịt mũi bình luận:

- Quà cầu này của người ta, mình nhào vô chơi rồi “thó” được, bây giờ đem tặng lại thì có gì là oai! Có ngon thì mua món quà mới đem tới!

Nói xong, thấy Quý ròm quay phắt qua, Mạnh hoảng hồn rụt cổ lại.

Nhưng Mạnh chỉ sợ hãi. Không phải câu nói nào cũng nó cũng bị ông anh cốc đầu. Như lần này chẳng hạn. Quý ròm quay qua nhìn nó, miệng mỉm cười, còn đầu thì gật gật:

- Mà nói đúng! Lần sau nếu gặp lại các bạn này, tụi tao nhất định sẽ chuẩn bị quà từ trước!

1997

Nguyễn Nhật Ánh